anul XVII - nr. 65bis, iulie 2013 - supliment estival

Revista de ariergardă culturală
sub egida morală a Uniunii Scriitorilor din România

NOUA PROVINCIA CORVINA

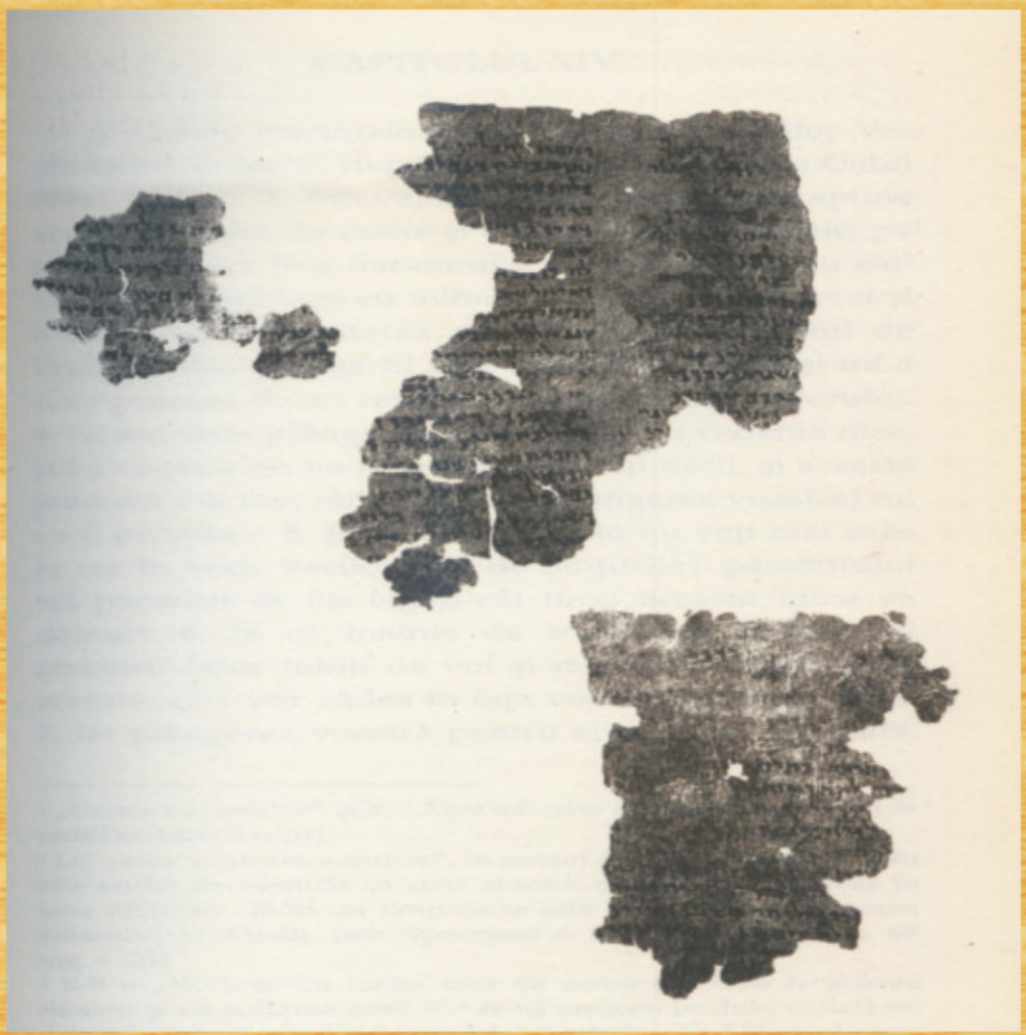

Editarea revistei este realizată de Asociația cultural-umanitară
şi ştiințifică „Provincia Corvina“ din Hunedoara

Potrivit art 206 C.P., responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă şi personalități citate, responsabilitatea aparține acestora; pamfletul se consideră ca atare.

NOUA PROVINCIA CORVINA
Revistă de ariegardă şi deschidere culturală
sub egida U.S.R. Anul XVI, iulie 2013 nr. 65 bis
Supliment estival editat cu sprijinul
*** S.C. TACOMI IMPEX S.R.L. Deva***

Director fondator: Eugen EVU
Redactor şef de număr: Dumitru TÂLVESCU
Tehnoredactare- procesare : Ovidiu Stoian
*** ASTRA Deva ***

ISSN: 1941-4478

Editorial itinerant:
Polemos neo- elitic

Nicolae Breban- Gabriel Liiceanu

„D-sa a fost în ultimele două decenii spiritul dominator al fostului GDS, ce se voia vocea societății civile. În excepționala carte, apărută de curând, a sociologului şi realului dizident Gabriel Andreeescu, la Editura Polirom, „Cărturari, opozanți şi documente, Manipularea arhivelor securității, e citat un episod dintr-o şedință a conducerii GDS, în care irupe Gabriel Liiceanu, şi întreabă furios cine l-a invitat *acolo* pe marele scriitor şi filosof al culturii, Adrian Marino, om care a suferti vreo 14 ani de puşcărie bestială dejistă, cu o operă care s-a impus în Franța, Japonia şi SUA... Liiceanu cerând ca scriitorul şi savantul să fie dat afară din sală şi să ia trenul de întoarcere la Cluj. Iată cum se comportă unul din leaderii „noii elite”...

(fragment din Contemporanul, Ideea contemporană, iulie, a.c.).

Eugen EVU

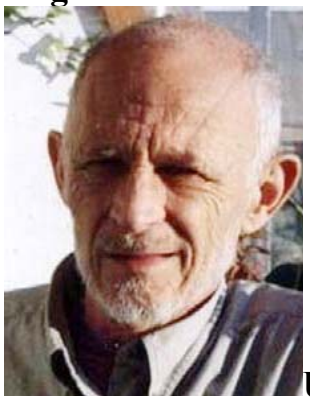

UROBOUROS

Pseudo- editorial despre nostalgie...

Parafrazând o carte a lui D. R. Popescu, fiind, după zodiac, în anul şarpelui de apă, voi exprima metaforic, ca penultim romantic ce mă ştiu, gândul matinal al zilei de 1 Iunie, ziua Copilului de - om. Copilăria ne este starea nostalgică paradiziacă, o stare apollinică. Din copilăria mea - acel paradis a fost al lungilor vacanțe de vară, când

erma lăsat la bunici, pe Valea Streiului sau pe Valea Nandrului. Dar altceva vreau să spun, privitor la Anul ăst,a zis al „ şarpelui de apă”...Ştiu că şarpele nu muşcă fiind în apă: s-ar înneca! Căutînd peşti la răgălii, am scos uneori şi şerpi: gâtuiți, oricum, se înfăşurau convulsiv pe braț, dar nu muşcau! (Brățările dacice din aur au forma şarpelui, spirala universală, semnificînd Eternitatea şi ciclicitatea ştiută încă de milioane de ani! UROBOUROS. Cred - ştiu că Urobouros, **Marele Şarpe Cosmic** – semnificând **Timpul,** nu va muşca ...„ oul dogmatic” (cel brâncuşian,...)-, numit Terra-necum să-l înghită, cum amenință Gaura Neagră a astrofizicienilor!Semnul lui Urobouros este al şarpelui- etern care îşi înghite coada, aşadar se înghite pe sine spre a „năpârli”,... iată un principiu cosmic ubicuu, al sacrificiului de sine, ca Lege dinamică in aeternum...

Aici, în Fractalia fiind, doar Proporțiile ne pot (eventualmente!) – resorbi înainte de ora hărăzită: un paradox (ne) este că cifrele mici au tendința de a înghiți cifrele mari, iar ZERO-ul este un fel de Leviathan care înghite totul, ciclic, la precesiunile cosmice cunoscute de ştiința cea a Memoriei Lungi, mitologice şi mitosofice. Cum-necum, poeții dintotdeauna ştiu ceea ce sistematic află descoperitorii... Nu există inventatori, ci descoperitori: prin revelație, prin Intuiție, forța cea mai misterioasă a Fiindului. Dintre miliardele de contemporani, Poetul, când e autentic, este înzestrat şi cultivă empiric, (imperios şi imperial!) – Cuvântul, ca scânteiere din apheironicul Logos.Unica nelinişte îmi este dacă EL, poetul Verbului POIEION (creație), este un plagiator şi al cui anume, al Rebelului intrus Demirug-Lucifer, sau al altei Entități, întrebare de rostit doar dacă avem DORUL de adeverire şi continuitate a umanului, fără a distruge, întru re-ciclare- prin sacrificare („plăcută Domnului” ?) –ceea ce ne este esență, unicul real mister: FIINȚA devenitoare. Cogito, ergo sum, sumum***! Noi, ce ce scriem, suntem povestea noastră, suntem ceea ce semnificăm, starea inocenței nepierdute şi a Mirării, suflet din sufletul mare al unei Patrii- Matrii. Melc- melc-codobelc!***

Scrisoare canadiană
Alexandru CETĂȚEANU

director al revistei Destine literare

Aşa cum am promis bunilor mei cititori, revin cu informații de ultimă oră despre desfăşurarea “ciudățeniilor” juridice româneşti, aşa cum le-am descris în articolul cu

titlul de mai sus, publicat în numărul trecut al revistei. Situația devine din ce în ce mai interesantă, veți vedea. Justiția de pe malul Dâmboviței, are metodele ei: se anunță mai întâi un sumar al deciziei, pentru a nu se pune prea mult la încercare răbdarea săracilor reclamanți sau pârâți. Judecătorul (numit pretențios „complet"), va da decizia câteodată mai repede (doua - trei zile), câteodată mai târziu. Rareori imediat, în şedință. Cum are chef „Măria sa", care are şi el/ea alte treburi, familie, copii etc. Poate că nu vrea să greşească şi se mai gândeşte câteva nopți, cine ştie? Iată sumarul deciziei, care se mai numeşte şi „soluție pe scurt", poate că este mai bine zis aşa, dar „soluție" pentru cine? Citiți şi vă minunați, iar dacă nu mă credeți, mergeți la link-ul:
http://portal.just.ro/299/SitePages/Dosar.aspx?id_dosar=29900000000265111&id_inst=299 Deci, „Soluția pe scurt" (prin Copy and Paste, pentru a nu-i strica „frumusețea") arată aşa : **14.05.2013** Ora estimata: 8:30
Complet: Complet amanari de pronuntare pt. jud. FOCSA R.
Tip solutie: Admite in parte cererea

*Solutia pe scurt: Admite in parte cererea principala, asa cum a fost completata. Admite cererea de interventie in interes propriu. Admite sesizarea Parchetului de pe langa Curtea de Apel Bucuresti. Constata nulitatea absoluta a testamentului autentificat sub nr. 85/14.01.2011 de BNP Visu Corneliu. Respinge cererea reclamantilor privind constatarea calitatii lor de mostenitori legali, ca neintemeiata. Constata exheredarea indirecta a mostenitorilor legali ai defunctei Veres Lidia. Constată vacantă succesiunea ramasa de pe urma defunctei Veres Lidia, cu consecinta atribuirii bunurilor succesorale Statului Roman. Respinge cererea formulata in contradictoriu cu notarul public Visu Corneliu, ca fiind formulata in contradictoriu cu o persoana lipsita de calitate procesuala pasiva. Respinge cererea reclamantului Cetateanu Tudor Vasile referitoare la cheltuielile de judecata, ca neintemeiata. Obliga parata Fundatia Buna Vestire la plata sumei de 21.884,77 lei catre stat, reprezentand taxa judiciara de timbru. Cu drept de apel in termen de 15 zile de la comunicare. Pronunțată în şedință publică, astăzi, 14.05.2013.Document: Hotarâre 10848/2013 14.05.2013*Dacă am numărat bine, pentru a ajunge la aceste "soluții" (în parte ciudate), justiția română (prin " jud. FOCSA R – Sic!) a avut nevoie de 22 de şedințe, amânări etc. pe parcursul a peste doi ani! Dacă pentru un caz aşa de simplu – anularea unui testament evident fals, a fost nevoie de atâta efort, oare de cât efort este nevoie în cazuri mai complicate? "Comunicarea" adevărată, după care se poate face apelul în 15 zile, este o altă poveste. Poate dura de 2 ori 15 zile, ba chiar luni de zile, cum am văzut în cazul meu, de recuperare a casei confiscate de comuniști. De ce este nevoie de atâta timp pentru... " comunicare" ? Îmi imaginez ce se va răspunde, dacă ar întreba cineva la care s-ar catadicsi a se răspunde– sunt supraaglomerați judecătorii, săracii de ei. Sau dactilografele, grefierii ? Normal, dacă nu sunt operativi, aşa se poateîntâmpla. "Vai de capul nostru ! " – vorba distinsului profesor-ziarist Liviu Antonesei. Revenind la "Soluția pe scurt", " Pronunțată în şedință publică, astăzi, 14.05.2013." (fals, nu s-a pronunțat în şedință publică) : este încurcată, cum încurcate sunt mințile anumitor români. Reclamanții au cerut una şi s-

a ajuns la altceva – încercarea de dezmoştenire în favoarea statului (se foloseşte termenul preţios de zece dolari - vorba lui Hemingway ,“exheredare” în loc de… dezmoştenire). Să moară şi capra lor, a moştenitorilor legali, acesta a fost principiul aplicat cuuşurință de ” jud.” în cauză (“jud.” este prescurtarea de la judecător, nu de la județ) care a găsit “Soluția”, preluată din concluziile ciudate ale procurorului XX.Când vom avea “comunicarea” , cu toate ”justificările”,vom reveni şi ne vom amuza. Promit. Până atunci, nu merită să mai comentăm. Suntem curioşi de cât timp de gândire va avea nevoie ”completul” pentru a redacta aşteptata strâmbă (”in parte”) decizie. Vom trăi şi vom vedea. ”Vai de capul nostru !”.

Dumitru TÂLVESCU

CANADA, Note de călătorie la Toronto

E-un pic de vară şi căldura intră pe după ceafă, se transformă în transpirație de-a lungul spatelui şi doar bagajele pe care le car, mă fac să cred că din vina lor, sau ar putea fi acest sfârşit de lună Mai! Mă încearcă un sentiment magic, de fior tainic şi de speranță, restul familiei par mai calmi şi adorm repede. Până la aeroportul din Budapesta e de mers şi cred că apuc să ațipesc un pic şi eu înainte de marea plecare. Mai încercasem sentimentul acesta cu un an în urmă, când am poposit pentru două săptămâni în Statele Unite, dar atunci era altfel, eram mai mulți, am plecat din Bucureşti, era un grupuleț vesel. Acum suntem numai noi, în fața unei țări necunoscute, care fascina prin ce ştiam despre ea şi din poveştile altora. În plus, o avem pe Maria, care are 3 ani şi e la al treilea zbor spre Toronto, fără a fi o grijă în plus, ne dă un motiv important ca să fim atenți. Dar e cuminte, chiar foarte cuminte, însoțitoarele de zbor o alintă cum pot mai bine, copleşind-o cu atenții dulci, creioane colorate şi jucării. Un scurt popas la Amsterdam şi urcăm în uriaşul Boeing 747 cu destinația Toronto. O oboseală nesemnificativă, am câştigat (sau economisit) câteva sute de dolari cu acest drum, plecarea din Bucureşti ne-ar fi costat mai mult pentru servicii mult mai proaste. Stau şi mă-ntreb, de ce nu învățăm de la alții, ceea ce nu ştim încă să facem bine, iar ce ştim, să-l facem cum trebuie. Privesc stewardesa, cam şuie şi fără farmec, trecută bine de patruzeci de ani, dar de o politețe excesivă şi cu un zâmbet nefardat, copleşitor. Sunt la faza de încă un wiskey, după dejunul frugal pe care ni s-a servit. Zburăm spre soare apune, urmărind cum astrul zilei se duce în aceeaşi direcție, zburăm toată ziua ca să ajungem tot ziua în Toronto, o zi de vacanță câştigată, pe care o vom pierde la întoarcere. Citesc, folosesc computerul şi mă plimb

printre filme, apoi ascult şi văd Deep Purple In Rock şi mă întorc în anii de liceu. Un prânz convențional, ca la clasa economic şi rad două beri bune, canadiene. Comandantul ne anunță să ne pregătim de aterizare şi mă înghesui la geam să văd peisajul de dedesupt. O întindere vastă, imensă, plată, cu pete de verdeață şi mulțime de clădiri. Străzile sunt toate drepte, perpendiculare unele pe celelalte, pare un caroiaj făcut de un copil cuminte, căruia îi place geometria. Apar clădiri din ce în ce mai mari, mai înalte, apoi luciul strălucitor al lacului Ontario. Aflu că în coborâre am survolat şi Montrealul , mi-ar plăcea să-l văd, franceza mea e mai tare decât engleza pe care o ştiu.

Aterizăm. Controlul obişnuit, al paşapoartelor, zâmbete neforțate, uniforme impecabile. Dar felul în care zâmbesc e copleşitor, nu-mi vine să cred, mi-aduc aminte la Otopeni, întrebările obraznice ale vameşilor, tonul interogator, de parcă aş fi fost infractor, uniforme neîngrijite şi privirile care mi se adresau, ca unui obiect inutil, atât de vameşi, polițişti de frontieră cât şi de dizeuzele de la ghişeele de chek in. Aici mă simt ca un om. E încă lumină şi-mi place, pe lângă mine trece o pereche vorbind româneşte, dar nu face parte din pasageri. O să mă întâlnesc frecvent, pe stradă, în magazine şi în restaurante cu destui români canadieni, care continuă să vorbească româneşte. Mă bucur, am un sentiment de mândrie, îmi dau seama că toți cei plecați sunt calificați, dacă statul român le-ar fi asigurat condiții mai bune, sigur ne-ar fi fost mai bine, un pic, la toți. Suntem aşteptați de perechea ce-i va găzdui pe cei mici, fiica, ginerele şi Maria. Eu sunt copleşit, după o scurtă călătorie cu trenulețul de incintă până la un terminal neaglomerat, suntem cu toate bagajele în stația de autobuz unde, într-o maşină pe care mi-ar plăcea s-o am, cei doi ne îmbarcă şi pornim spre casă. Am timp să văd imensele clădiri de birouri, blocurile de locuințe ieftine şi nesfârşite parking-uri, toate pline. Oare ei cum de-au reuşit să le facă, într-adevăr circulația e fluidă, nu se aud claxoane, maşinile merg cu viteza potrivită pentru sectorul de drum ales. M-a uimit, de altfel, rigurozitatea cu care se respectă regulile de circulație, ginerele meu, care iubeşte viteza, era un alt om la volanul maşinii închiriate, respectând cu minuțiozitate semnele de circulație şi viteza indicată, başca semaforul. De altfel, pe fiecare braț de semafor era o cameră de luat vederi. Străzi frumoase, cu locuințe tipic americane, de fapt, senzația de America m-a urmărit tot timpul, cu tradiționala bordură de gazon, impecabil, maşina parcată pe alee şi dacă se poate, un arbore plantat în fața casei. Toate au aceeaşi înălțime, culorile sunt calde, pastelate, arhitectura diversă, cu toate că modelul se repetă din loc în loc. Ginerele meu îmi spune că, toți care vor să-şi construiască o casă, aici intrând şi firmele de imobiliare, au de ales între 500 de modele autorizate şi numai acelea, pentru a asigura o uniformitate plăcută a mediului. Cu adevărat, ce vedem în filme, e viu şi natural aici. Îmi aduc aminte, cum se construieşte la noi, cum se construia la noi şi cum fiecare, îşi pune ce culoare vrea pe locuință...Noi ne mutăm la un hotel modest, deşi cam scump, după socotelile noastre,dar avem de toate acolo şi e curățel, cu vedere spre lac. O mică chicinetă îmi va permite, două săptămâni, să mă bucur de prepararea micului dejun. Lângă hotel, sunt câteva magazine micuțe, cu de toate, prețuri compatibile cu ale noastre, dacă consider paritatea leu/dolar CAD. Îmi permit

mici cumpărături, mai ales fructe, tot felul de fructe, de la pepeni, la căpşuni, struguri şi prune, venite din sudul SUA sau din America Latină. Populație ciudată, un amestec rasial complet, metişi chinez cu negru, un amestec inedit, africani, mulți indieni, dar mai ales chinezi, peste tot, la orice colț, chinezi şi coreeni. Populația albă e ca la noi, mai simplă, mai înstărită... Lipsesc țiganii din peisaj şi am un setiment reconfortant! Pe unde am fost în Europa, îi găseam la orice colț de stradă, muzeu sau obiectiv turistic, ferească Dumnezeu să te audă vorbind româneşte că nu mai scapi de ei... E fascinant lacul Ontario, pare o mminusculă Mare, malurile îi sunt populate cu gâşte ”canadiene”, fac o larmă plăcută şi au o ținută realmente occidentală. Rațele sălbatice fojgăie şi ele prin apă, dar nu sunt prea agreate de suratele lor. Primăvara puternică a explodat în arbori şi în tufele de pe margini, la orice colț, unde e un petec de pământ zâmbesc multicolor, lalele. Cerul e un albastru albicios, adie un pic de vânt, cartierul Mississauga e liniştit, cu un trafic ponderat. Mă plimb pe străzi curate, cu pietoni grăbiți şi preocupați, nu sesizez nici un fel de simptom de criză, magazinele sunt pline, se construieşte în draci, dar nu vezi nicio urmă de beton pe stradă. În curând, îmi dau seama ce-mi lipseşte, alimentara din colț, cafeneaua, magazinu de pâine... Nu-i nimic. Aveam să înțeleg în curând, că exceptând zonele centrale, tot comerțul se duce în marile suprafețe comerciale, întinse pe zeci de hectare, cu hipermarketuri pentru orice. Mă încearcă un uşor sentiment de satisfacție, gândindu-mă că şi la noi e la fel. Devin dezamăgit când, mai târziu, hoinărind prin cele alimentare, în special, îmi dau seama, cu regret, că multe produse similare cu ale noastre, sunt mai ieftine, cu mult, decât la noi, începând cu carne, fructe, peşte şi legume şi terminând cu confecții textile, Îmi pun din nou întrebarea „de ce?” fără să pot da răspunsul. Decelez, în final, sentimentul de nesiguranță şi dezechilibru care mă urmărea de ceva timp. Nu văd nicio colină, nicio ridicătură care să semene cu un deal, munte sau altceva, totul e la orizontală, un platou imens populat cu clădiri, autostrăzi şi parcuri. Totul frumos, ce-i drept! Mă consolează faptul că sunt într-un loc în care legile sunt respectate, pe stradă nu e nevoie de curățenie pentru că nimeni nu aruncă nimic pe jos, parcurile sunt îngrijite, cu locuri de joacă pentru copii, centrele comerciale bine aprivizionate, am găsit apă minerală Borsec, biscuiți Eugenia, ciocolată cu rom şi pate de Sibiu. Poate or mai fi fost şi altele, dar n-am văzut eu...E Long week end, mergem în downtown Toronto. Căldură înăbuşitoare, căreia aerul condiționat din maşină îi face față cu greu. Maşini care circulă pe 4, apoi pe 6 benzi pe sens, într-o grabă inexplicabilă şi pentru destinații neştiute. Se vede CN Tower, imensul turn de peste 500 de metri. Planificasem să-l vedem, aşa că abia aştept să ajungem. Se strecoară printre arbori, apare când în stânga, când în dreapta, aşa cum ne duce şoseaua. Aveam impresia că e aproape, dar, numai când ajungem lângă el, îmi dau seama ce uriaş e! Urcăm cu lift de mare viteză, palpitant, mai ales că are podeaua de sticlă. De fapt şi sus, pe platformă, există o zonă cu podeaua de sticlă. Privind în jos, ai o senzație dezagreabilă de amețeală, dar mulți turişti privesc cu atenție ce se întâmplă la o jumătate de kilometru dedesupt. Panorama e copleşitoare, îți taie răsuflarea. E mai blândă decât cea de pe Empire State Building, unde tot românul merge când ajunge la New York, dar aceeaşi senzație de vast, de imens şi de putere

ca acolo. Zgârie norii par nişte cutii de ambalaj, se întind cât vezi cu ochii, ca nişte insulițe răsărind printre clădiri mai mici. La fel lacul, o oglindă imensă căruia îi zâmbeşte, albastru, cerul. Nici aglomerația de clădiri nu e aşa mare ca la New York, dar, în jurul turnului se află cele mai multe. Privesc în tăcer, aterizarea unui avion pe un mic aeroport pe o insulița. Sumedenie de bărci, lasă dâre albe peste albastrul sidefat al lacului, fericirea într-o zi calmă şi fără griji, e completă. Coborâm, obligatoriu prin magazin, pentru ca tot turistul să-şi poată lua un suvenir. Ieşim în oraş, într-o zi în care soarele frige. Trecem pe lângă giganticul stadion al oraşului, aflat în imediata apropiere a turnului şi vedem o uşoară aglomerație la bilete, cu toate că se vindeau şi pe stradă, dar nu de bişnițari. N-am înțeles niciodată fotbalul american, aşa că nu-mi provoacă nicio emoție,în afara splendorii stadionului,primul cu acoperiş glisant. Mariei mici îi este sete, tatăl, grijuliu îi cumpără o apă minerală care e aproape înghețată. Se consumă atâta gheață, fără să înțeleg de ce toate băuturile trebuie oferite reci, la gheață sau cu gheață. Mi-am făcut un refren în a specifica No ice la tot ce cumpăr de băut. Rămân câteva clipe singur, pe o bancă din cele care sunt înşirate de-alungul bulevardelor. Încerc să încălzesc în mână sticla de apă plată şi mă uit la oameni. Ca la noi, preocupați, unii veseli, alții cu serviete şi costume, o grămadă de copii cu tricouri cu numele şcolii imprimat, trec pe lângă mine într-o revărsare galbenă. Sunt uimit cât de mulți dintre ei sunt obezi, dar mă obişnuiesc repede să nu mă mai mir, pentru că o mulțime de adulți supraponderali trec în sus şi-n jos. De altfel, în aglomerarea marilor suprafețe cu magazine, există unul special pentru supraponderali, unde, culmea, prețurile sunt foarte mici. Copiii se duc să privească o procesiune cu indivizi îmbrăcați în costume de epocă, eu fac doi-trei paşi pe lângă clădirile impunătoare din jur, cu plăci de bronz grele, la intrare şi cu nume de care n-am auzit în partea noastră de Europă. Mă impresionează clădirea primăriei şi platoul din jur. Ansamblul te duce în timp, clădirea vitoriană impune prin sobrietate şi clasicism printre blocurile moderne din jur. Stau şi mă-ntreb cum se simt vecinii de la etajul 70 când se ceartă cei de la 71, adică cei de la imensele sky scrapers din jurul ei. Mai mult ca sigur apartamentele sunt izolate, aşa încât să nu se audă nimic din ce se întâmplă înăuntru. Ne vine foame şi ținând seama de numărul mare de gulere scrobite aflate pe stradă, înțelegem că e pauza de prânz. Pe prima bandă a şoselei, lângă parculeț, sunt oprite câteva maşini cu gustări, pe trotuar rulote cu hot dogs şi răcoritoare. Deja s-a făcut coadă la fiecare şi poposim şi noi, printre mirosurile apetisante, la comanda unor hamburgeri făcuți rapid, cu salata preferată luată direct din cutii frigorifice ataşate maşinii. Pare destul de mult, căldura e mare, foamea la fel şi ne aşezăm pe nişte scaune de beton, la mese din beton, mâncând rapid, înconjurați de o şleahtă la fel de hămesită. Dar bine îmbrăcată! Maria mică vrea.ca de obicei, înghețată şi o rade rapid în timp ce taică-său înghite şi porția ei,devenită neatrăgătoare față de cornetul dulce şi apetisant. Devin mai optimist şi nu mai simt cât e de cald, cu toate că mă trec sudorile pe spate. Sunt peste 28 de grade, umbră prea puțină, soarele e sus, zgîrie norii sunt zgârciți cu umbra, ne lasă să hoinărim pe străzi bătuți de soare, cu sticla de apă minerală în mână. Intru cu soția mea într-o biserică prezbiteriană, o construcție veche, cu interiorul copleşitor prin

vitralii, linişte şi tăcerea răcoroasă ce se ghemuia în toate cotloanele. Ne aşezăm în bănci, nici urmă de miros de lumânare, nicio icoană, altar curat, aşternut cu față de masă albă, imaculată. Plonjăm amândoi, tăcuți, în rugăciune, sperând ca ele să ajungă unde trebuie, chiar dacă nu era casa Domnului cu care suntem obişnuiți. Ieşim după câteva minute luminați, mai liniştiți şi calmi. Parcă nici căldura nu mai e atât de supărătoare...

Dumitru TÂLVESCU despre …

Sebastian CIORTEA - " BELL, VISELE SE ÎMPLINESC "

Motto:"The artist has talent, but he doesn't know how to put it in the service of a vision".

Cartea lui Ciortea Sebastian este o surpriză! Pentru unii ar părea plăcută, pentru cei care vor avea curajul să o citească până la sfârşit, un eşec dramatic. Tânărul neinițiat în ale scrisului, dar cu o pasiune maladivă în a grifona stări onirice şi acțiuni teribiliste, reminescențe din puținele cărți citite, se dezlănțuie pe parcursul a 260 de pagini într-o înşiruire de situații care se desfăşoară într-un univers imaginar, cu personaje insuficient creionate, din care cititorul avizat nu rămâne decât cu un sentiment de confuzie şi oarecum, de revoltă. Este plimbat prin culisele unei firme imaginare de publicitate şi publicistică, la care lucrează personaje ciudate, cu tabieturi şi mai ciudate, încadrate într-un timp în afara timpului şi cu comportament care frizează patologicul.

Inserția acțiunii într-un New York inexistent, se doreşte numai a epata, iar acțiunea desfăşurată cel puțin în prima parte a cărții, nedumireşte prin nerespectarea unui ritm al acțiunii, prin incompleta descriere a împrejurărilor în care aceasta se desfăşoară. Apar şi minuni, dragoste la prima vedere, coup de foudre, Bell şi Max se iubesc după o farsă aiurea şi aceasta rămâne însărcinată, de pe o zi pe alta. Miracolul se destramă în clipa în care Max află că Bell mai are de trăit doar două luni, spre nedumerirea cititorului care vede ca mai are de citit inca 200 de pagini cu povestea despre Max şi Bell. Minunea pare să se explice printre rânduri, Bell trăieşte într-o locuință cu **mobilier de jad** *(??), are **„bibleoteca"** *plină de cărți de A.L.**Duma*** (?) Jules Verne, Sandra Brown, ...dovadă certă că autorul acestei cărți n-a putut să treacă de aceşti autori, în dorința lui de a scrie cărți. Bell leşină şi se trezeşte de nenumărate ori pe parcursul cărții, e răpită şi salvată la fel, stă cu nemiluita în spital, la aparate, intervin şi alte personaje ciudate, cele feminine îl iubesc pe Max, care nu se lasă,

pentru că o iubeşte pe Bell. Bell, încă la aparate, pentru supraviețuire, când cu Max, plângându-şi soarta într-o desfăşurare de inepții, presărate cu erori gramaticale şi exprimări de nonsensuri obositoare, care te fac să nu mai continui lectura decât pentru a-ți da seama până unde merge imaginația, cred maladivă, dar nu în sensul bun, a acestui scriitor începător. Devine amuzantă lectură, prin prisma curiozității cu care se urmăresc personajele pentru un scop nedefinit exact, sau definit numai pentru cei cărora le e dedicată cartea, bănuiesc, nu prea mulți, aşa cum reiese din pagina începătoare. Trăirile acestora, deşi se vor grave, capătă aspecte hilare, mai ales când îl privesc pe Max, care pendulează în desfăşurarea acțiunii când în trăiri la persoana I, când vorbind despre prezent, la timpul trecut! „Sărutul e revigorant, are gust dulce de nectar, miez fraged de pasiune, dăruit de roadele rădăcinii!!!părul buclat ascunde un zâmbet serafic, e îmbrăcat într-o „jeacă", din nou, „sărutul e uşor pe marginea buzelor, asemenea primilor fulgi mărunți de zăpadă, care abia ating pielea în zbor". Continui cu exemple:ochi pământoşi, picioare aspectoase, salut respectos, geanşi albaştri, blug, enervanta onomatopee inexplicabilă în dialog "Şhhh.."Bebeluşul, pomenit uneori, bebelaş, creşte în burtica lui Bell şi se transformă în fetus, pe care Max, de câte ori are ocazia, îl mângâie (???). La pagina 89 Bell mai are de trăit două luni, iar la pagina 93 mai câştigă încă patru. Tot acolo, după o comă prelungită, a doua zi pleacă acasă. Cu luciditatea recuperată, iar ajunge acasă, şi începem să înțelegem ce viață complicată a dus, mai ales când încep să apară părinții, presupuşi morți şi ai lui Max şi ai lui Bell. Dar ei sunt doar alte minuni în cartea despre cum nu trebuie să scri a lui Ciortea Sebastian. Apare polițistul Brad, mândru, cu care „filtrează" fetele şi care conduce o maşină Fiat, inexistentă în dotarea poliției NYPD. Şi acum îşi face intrarea pasărea Phoenix, taman când Max iar mângâie fetusul. Şi-l mai mângâie şi în Grecia, în timp ce caută o cravata pentru „ costumul de frac". De aici, acțiunea devine foarte greu de urmărit, pentru că în galeria personajelor, să le zic normale, apar cele fabuloase, tigri albi cu ochii verzi, şerpi, pasărea Phoenix care e ba malefică, ba nedumerită că trăieşte într-o lume dirijată de echilibrul unor rubine care apar şi dispar miraculos, fără logică şi cu efecte la nivel planetar. Ciortea Sebastian falsifică adevărul istoric, doar dacă acțiunea lui, plasată într-un viitor apropiat, prea apropiat pentru ca cele speculate de el să fie cândva adevărate, e de domeniul fantasticului. Plimbarea printr-un Central Park, în care toți brazii sunt ornați cu globuri, instalații şi bomboane, având la baza trunchiului mulțime de surprize (pe care nu le detaliază), lângă „patinuar" nu e adevărată, pentru că în Central Park nu sunt decât câțiva brazi. Dar dacă tot fabulează, de ce n-ar fi peste şapte ani. Acțiunea mai continuă, pe furiş, se aud uşi „crăpățindu-se", Max e împuşcat, Bell se face bine, miraculos apare un bunic american ce-l laudă pe Max, țintuit pe „perină" pentru ce fată „fainâ" a găsit, în timp ce Bell îi „desmiardă firele de păr încâlcite". Doamne! Urmează alte întâmplări, cu răsturnări de situații, împuşcături, viață dusă între două lumi, conectate între ele cu telefonul mobil (!!), dar minune, binele (neidentificat complet) învinge răul (Feroah şi ceata ei de animale fabuloase şi clepsidra misterioasă), sunetele de clopoțel se aud în fiecare picătură a nisipului, apa „şiruie" pe şolduri (are ceva cu şoldurile, peste tot le mângâie), ultimele granule de foc dispar,

în timp ce Max se află"în contra-cronomentru" în lupta cu haosul declanşat de malefica(acum)pasăre Phoenix. Urmează şi alte încercări, în care imaginația limitată a autorului plonjează printre piramide pline cu nisip, clepsidre cu apă şi alte minunate desfăşurări de forțe care induc imagini obositoare pentru un creier pregătit doar pentru echilibru. Dar minune, visele se împlinesc, cartea se termină iar Max, obsedat de şolduri, i le mai cuprinde odată, chiar dacă sunt prinse în coapsele lui.

Din toată cartea, mi se pare numai inserția de pe ultima pagină ca fiind corectă. Colofon. Tânărul scriitor, are un *a tout*! Dezvoltă pe bandă râuri de cuvinte, şiroaie de pagini pe care le umple cu nonsensuri. E ca un amalgam de forme, un puzzle chinuit, pe care un copil nervos l-a completat, forțând formarea imaginii prin piese puse aiurea. Imaginea e sinistră, întunecoasă, ternă, fadă. E dincolo de o barieră care nu poate fi ridicată spre calitate decât printr-o lectură a cel puțin o mie de cărți, din care să nu facă parte cele din genul aflat în „**bibleoteca**" * lui Bell. Şi care să înceapă cu Gramatica limbii române. Măcar! Cu Bell, visele lui de scriitor nu se împlinesc. Mi-e greu după plânsul arborilor pierduți în foile acestei cărți!

*** subl n.a.**

" BELL, VISELE SE ÎMPLINESC " - Roman apărut la Editura EMIA.

Egida Densusiana…
Dialog Mircea Goian – Dumitru Tâlvescu

*Scriitorul **Dumitru Tălvescu**, cu sprijinul Bibliotecii Județului Hunedoara, a lansat romanul "Carul cu aur", o impresionantă investigare a unor realități din ultimii 50 de ani. Un roman alert, dinamic, în care autorul reliefează oameni şi locuri din ținuturile hunedorene. Voi încerca, pe parcursul a două ediții, să aflu cât mai multe despre omul şi scriitorul Dumitru Tălvescu.*

- Domnule Dumitru Talvescu, vă rog să vă prezentați cariera de scriitor.

N-aş spune carieră. Eu scriu dintr-un impuls care vine din trecut, lăsat, ca să zic aşa, în conservare de mai mulți ani. Retragerea din activitatea profesională a lărgit canalul creator şi a inundat gândurile şi ocupațiile mele. N-am scăpat decât încercând să împărtăşesc cele simțite de mine şi celorlalți. O fac mereu şi acum. Aşa au apărut cărțile, întâi „Anul şi copiii lui", o carte interactivă, foarte bine primită, nuvela

"Drumeț între oglinzi", o frescă a perioadei premergătoare declanşării a ceea ce unii numesc revoluție, două volume de poezii şi două romane.

- Un om al cifrelor se apleacă asupra literaturii. Există un motiv anume?

Da, am lucrat cu cifre o lungă perioadă! Ele au fost ca o cortină pentru celelalte intenții ale mele. A trecut, acum mă simt mai aproape de cel care sunt. De când mă ştiu, lectura a fost cel mai bun prieten şi sfătuitor. N-am încetat nicio zi fără să citesc sau să studiez.

- "Carul de aur" vine din adâncuri şi în sufletul oamenilor?

Ultima carte, "Carul cu aur", redă în parte un adevăr care ne macină pe toți, curiozitatea de a afla, de a căuta mereu, spre a înțelege şi a te înțelege. Se adresează sufletului, ca o dorință spre împlinire, ca o succesiune de acțiuni menite să aducă adevărul mai aproape. Sunt mai multe planuri în desfăşurarea lui, toate menite să sublinieze modificări de caracter, iubirea ca regăsire, renunțare şi împlinire prin bucurii simple.

- Personalitatea omului Dumitru Talvescu se dezvăluie prin opera literară?

În cărți sunt foarte multe aspecte care mă definesc. Chiar şi versurile mă trădează. Nu ştiu dacă am greşit mult, dezvăluindu-mă…. Dar mi-e mai uşor să trăiesc în sinceritate şi adevăr decât să pozez. După tine nu rămâne decât frumosul şi binele pe care-l faci. Restul e umplutură inerentă traiului…

- Cum apreciați efectele economiei de piață asupra creației artistice?

Dacă ai ceva de spus, dacă vrei cu tot dinadinsul să-ți faci cunoscut glasul, atunci nu te împiedică nimic să-ți duci la bun sfârşit menirea. Din păcate, acum e mai greu să pătrunzi pe piață, editurile publică best seller-uri pentru o categorie grăbită de cititori, dar marea literatură rămâne. Prețurile mari de difuzare sunt o piedică pentru un debutant, atunci când nu ai un nume şi chiar dacă-l ai şi nu eşti în grațiile celor care se ocupă cu publicitatea e şi mai greu.

- Cum vă simțiți în preajma scriitorilor consacrați?

E un spirit de emulație greu de descris. Despre Eugen Evu ştiam din şcoală şi-l citeam cu ardoare. Acum suntem prieteni şi personalitatea lui mă copleşeşte şi mă inspiră. La fel, Paulina Popa. Cu Dumitru Hurubă schimb deseori şarje amicale. Pe măsură ce am publicat iar şi iar o carte, am cunoscut tot mai mulți scriitori adevărați din zonă. E o stare de împlinire plăcută să discuți cu Gligor Haşa, Irimie Străuț, Ioan Barb, Daniela Sgondea şi atâția alții din județ, iertat să fiu că nu-i pomenesc pe toți… Aş adăuga scriitorii „columnişti" de la Târgu Jiu, unde m-am format ca om de litere: Aurel Antonie, Adrian Frățilă, Spiridon Popescu, Ion Popescu Bradiceni ş.a.

- Vă preocupă viața politică din România?

Nu poți fi indiferent la ce se întâmplă în jurul tău, mai ales când politicul se amestecă peste tot, cu tot. Numai că aspectul politic nu mă preocupă. Au fost foarte multe speranțe şi prea puține împliniri legate de el, raportat la societate. M-am convins, ca toți cetățenii acestei țări, că dincolo de noi se află interese care sunt satisfăcute în detrimentul populației. Nu vreau să fiu egalitarist, însă ce s-a întâmplat la noi, după lovitura de stat revoluționară orchestrată de toate serviciile secrete ale țărilor din jur şi nu numai, după jaful ordonat si executat orbeşte de o clasă politică vândută şi fără pic de patriotism, mă face să cred că nu suntem, noi, cei mulți, decât pionii unui joc pe care îl dirijează alții cu ardoarea de a face praf tot ce a însemnat România frumoasă pe care o mai ştim noi, cei care am trăit şi înainte. Ar fi multe de spus despre politicul din România şi politica pentru sine, în detrimentul poporului, care s-a practicat şi se practică în continuare. Vedeți cine e în Parlament, e suficient… Şi ce preşedinte avem…

- Cum apreciați viața la țară în anul 2013?

Faptul că m-am retras la țară mă fereşte de tumultul gălăgios al oraşului, dar mi-a oferit prilejul înțelegerii unei altfel de realități, mai pure, mai adevărate. Satul respiră altfel, deşi e dominat de aceleaşi nevoi existențiale, ca şi traiul de la oraş. Dar oamenii sunt mai sinceri şi mai buni, chiar dacă se zbat în nevoi. Sunt dedicați pământului spre obținerea roadelor lui şi au timp să se bucure de aer, de soare, de pădurile din jur…

- Cum comentați atitudinea tinerilor față de lectură?

Din păcate, foarte puțini tineri sunt dedați unei lecturi constructive. Internetul folosit orbeşte îi face pe tot mai mulți să nu mai înțeleagă vraja lecturii izvorâte din paginile ținute în mână. Aici numai educația de acasă şi dascălii buni ar putea să-i facă să înțeleagă cât de câştigați ar fi citind din cărți şi nu de pe ecran…

- Care este publicul căruia vă adresați?

Cărțile mele sunt accesibile tuturor. Maniera mea de a scrie mă apropie de stilul blând al lui Vasile Voiculescu sau Cezar Petrescu. Textele nu sunt grele, poemele sunt frumoase, o zic şi alții, pot fi citite de oricine. Şi sunt destui care o fac…

- Cum comentați efectul mass media asupra românilor?

Nefast. Din goana pentru senzațional, transpare în media numai spectaculosul, ineditul, morți, accidente, violuri, crime şi viața pseudovedetelor de proastă creştere, fabricate pentru un scop care-mi scapă. Din cauza prețurilor de editare sau de difuzare, se acceptă publicitate obositoare, uneori nepotrivită, lăsându-se prea puțin spațiu pentru teme pozitive. Nici reporterii sau autorii reportajelor nu sunt bine pregătiți, parte din ei, forțați să poarte dialoguri care-i depăşesc, pe teme care nu le

stăpânesc. Abundența emisiunilor de aşa zis divertisment câştigă un public numeros, care merge spre îndobitocire sub mâna unui Măruță, Simona Gherghe, Mădălin Ionescu, Capatos sau reviste cum sunt CanCan, Libertatea sau Click, care duc tot acolo. Iar reviste ca România Liberă, Contemporanul, Vatra etc. se duc retur pentru că sunt prea „grele”…

- Ce ne puteți spune despre “Capra vecinului” la români?

Capra vecinului se-mperechează cu sabia care nu taie capul plecat şi cade în groapa săpată altuia.

- Cum comentați activitatea literară din județul Hunedoara?

Mulțumită Bibliotecii Județene, prin personalitatea directorului ei, domnul Sebastian Bara, s-a ajuns la mai multe activități culturale ca oricând. Nu vorbesc numai de lansările de carte, ci şi de întâlniri cu cititorii în tot județul, concursuri, promovarea bibliotecilor şi a lecturii. Pe de altă parte, revistele literare care apar cu greu mențin în atenție o viață literară activă şi vie, mulțumită editorilor de la Noua Provincia Corvina, Semnal, Palia, cele din Valea Jiului. Literatura trăieşte frumos în județ, sunt mulți autori tineri, de talent, care promit performanță şi calitate. Lipseşte un festival al poeziei, lipsesc mai multe concursuri literare. Lipsesc bani, dar e multă speranță şi optimism.

_____pasagio_____

Ars ambientalis : Egida hunedorensis

Alexandru Podea, Arcelor Mittal eng.

„În metaloplastia ambientală, dar şi mozaicurile lui Alexandru Podea vibrează nu doar o pulsație ancestrală, ci şi un destin colectiv, o cutremurătoare parabolă, prometeică a umanului, dar şi icarică, eroică dar şi tragică, a existenței umane şi a sacrificiului... Duhul vertical brâncuşian suie enteleheic resorbit în Misterul „ diferențiarelor divine”. Al metafizicii... Mineralul este structurat în crustalic, în eternul echilibru care se susține în triada din interregn, prin geniul sacerdotic al Ființei. Mesajul este ontologic, din Nous, cel al lui Homo Faber transcedental. Al

Devoțiunii şi al demnității din patos, cvasimotivat... Este mesajul regăsirii arhetipale, identitare în paideuma natală ”.

Arta epică : Dumitru TÂLVESCU, Carul cu aur, editura Emia, 2013
Fragment de roman

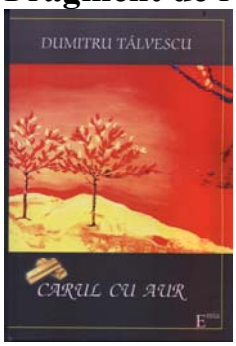

Timpul se răsuceşte uşor, ca şi cum ai înfăşura în mâini o hârtie. Foşneşte, trecând galeş, ca o adiere. Aproape nu-l auzi. Se strecoară printre umbre, lăsând zgomotele să plutească departe, înapoi. E parte din visul lui, zgomotele din jur sunt altceva, doar iluzii, amăgiri. Se pierde ca un fum, în vreme ce Viena doarme, ascunzându-şi farmecul printre clădirile noi şi vechi, şerpuind şi ea, printre parcuri şi castele. Induce tainic odihnă şi somn uşor milioanelor de locuitori ai ei. Apoi se odihneşte, lăsând în plata Domnului viața aşa cum e, pradă liberului arbitru. Pe o stradă anume, o clădire elegantă, cu linii dure, urme de baroc şi colonial, s-a îmbrăcat în cețurile străvezii ale dimineții de aprilie. De dincolo de zidurile care îl înconjură, oraşul se strecoară insidios, cu gălăgia premergătoare, începutul de zi, exasperant, obositor, ca o iederă de care nu scapi de pe zidurile casei, oricât ai tăia-o din rădăcini. Şi ecourile zilei precedente, obosite de joc şi căutare, încarcă aerul cu un freamăt nedefinit, ca o scurgere de apă printre pietre obosite. Pier, apoi, aşteptând să renască mai viguroase, aşa cum începe drumul primăverii printre aştrii. Înăuntru, miros uşor de formol, amestecat cu un iz plăcut, de detergent, ca şi cum o nălucă s-ar fi parfumat cu ele şi acum îşi caută vreun ursit prin cotloane, lăsând în urma ei doar dâra prelungă, învăluitoare de mireasmă, cu care, încet-încet, te obişnuieşti până la urmă. Lumina gălbuie de pe holuri trimite în saloane irizări aurii.E târziu, e încă noapte. Devreme, dar nu s-a luminat încă de ziuă. Umbrele stau pe la colțuri, parcă în aşteptare, jucându-se între ele printre mobilele de pe coridoare. Semiîntunericul e brăzdat de sforăituri, unele uşoare, altele grave, urât zgomotoase.. Tonalități diferite, pe care un ascultător atent le-ar asocia cu vârsta celui care le produce. De pe holuri, a altă lumină, lăptoasă, prelinsă de la becurile cu neon din parcul spitalului, încearcă o idilă cu surata ei de pe hol, formând o horbotă transparentă, care se insinuează ca o mângâiere peste paturile din saloane. Din colțul camerei, lângă uşă, în salonul cu afecțiuni uşoare, se aud gemete. Aurel se zvârcoleşte în pat, pradă unor coşmaruri neînțelese. Visa că era în țară, acasă, la Deva, peste țări, dar într-un decor necunoscut, straniu prin coloritul viu, cu dealuri şi câmpii verzi, presărate cu sate ca-n desenele

animate americane, figuri umane care locuiau într-însele, grădini cu legume şi flori, care mai de care mai colorate. Se strângeau în jurul lui, figuri hidoase, altele joviale, râzând sadic, trăgând de el sau atingându-l, toate adunate într-o aglomerație gălăgioasă şi colorată, în care el era închistat într-o imobilitate pe care n-o putea controla, dar de care era perfect conştient. Deva lui era la fel, cu blocurile muncitoreşti, terne, cu centrul nou, aerisit şi luminos, cetatea din vârful colinei era întreagă, cu turnuri şi turnulețe împodobite cu steaguri multicolore. Peste zgomotele seninului colorat, se auzea dinspre ziduri, sunetul ascuțit al unei trompete, care colinda voios, până jos, în oraş. În vis, Aurel se lupta cu o figură bonomă, care nu avea nicun regret în a-l strânge, zâmbind, de gât. Încerca din răsputeri să-l tragă din pat, o păpuşă vie, cu chip violet. Ceva îi secase toate puterile şi nu putea s se împotrivească, nu putea să strige, să se zbată, să lupte, era ca paralizat. Un geamăt surd îi ieşea din gâtlej, ca o formă de protest. Era la marginea visului, în care simțurile nu te ajută, iar realitate pare o iluzie pierdută în subconştient, făptură nevăzută, zâmbind a neputință. Transpira din greu, încercând să se mişte, simțind cum păpuşa cu chip violet îl trage tare, de mână, îl scutură, mai tare, mai tare...

Deschise ochii. Preț de câteva clipe încercă să se dumirească, împrăştiind imaginile colorate din vis şi senzația stranie de sufocare, cu imaginile seci ale salonului de spital. Acestea i se arătară, limpezindu-se încetul cu încetul. În lumina tulbure, zări lângă el pe bătrânul care avea patul lângă geam. Îl scutura uşor de umăr, după care lăsă mâna jos, când avu convingerea că Aurel era treaz. Acesta rotea ochii, buimac, în toate părțile, bucuros că năluca violet nu-i mai sufoca simțurile, dispărând în adâncurile visului.

- Eşti român?

- Da! Sunt român.

-Oo, mult mă bucur! Bărbatul se aşeză pe marginea patului lui Aurel. Părea trecut bine de şaptezeci de ani, cu toate că părul lui, des, nu avea în întregime sclipirea veselă a albului şi câteva fire închise la culoare, îi îmblânzeau nuanța căruntеții. Fața era aspră, ca şi cum ar fi muncit din greu, afară, toată viața, în arşiță şi bătaia vântului. Tenul bronzat nu-l făcea să semene cu un austriac pur sânge, dar Aurel mai întâlnise destui care nu aveau culoarea clasică, ariană şi care erau austrieci get beget.

- Şi eu mă bucur, rosti Aurel, vădit surprins. Nu mi-am închipuit niciodată că mă voi găsi într-un spital vienez, vorbind româneşte cu cineva. Sper că nu eşti de la Securitate?

Râseră amândoi.

- Uită-te la mine! Am eu moacă de securist? Bătrânul era hazliu, româna lui era greoaie, ca şi cum ar fi încercat să-şi o reamintească. Ochii erau vii, părul aranjat, nu arăta a securist, la vârsta lui. Îi întinse mâna.

- Mă cheamă Aurel Dăian!

- Pe mine Johann Hocevar!

- Ciudat nume!

- Maică-mea a fost austriacă, iar tata sloven. E simplu. În Styria e plin de nume de-astea...Tăcură amândoi, privindu-se lung. După câteva clipe, Aurel deschise iar vorba:

- Johann, vorbeşti foarte bine limba mea, cum ai reuşit să-nveți...

- Ruhe, bitte, ruhe...se auzi din celălalt capăt al salonului dorința cuiva de a se face linişte. Cei doi tăcură, plonjând repede în realitatea orei nepotrivite unui dialog. Totuşi, după câteva clipe, Johann continuă, în şoaptă:

-E o poveste lungă. O să avem timp să o auzi în zilele care vin. Aşa vom afla mai multe, unul despre celălalt. Iartă-mă că te-am trezit! Gemeai urât de tot, în vis şi strigai după ajutor, în româneşte. Asta m-a trezit şi pe mine. Hai, vom vorbi mai mult puțin mai târziu. Bătrânul îl bătu pe umăr şi se îndreptă, târându-şi paşii, spre patul lui de la geam.

Aurel privi lung în urma lui, simțind cum îi cad pleoapele de somn. Plecă iar în lumea viselor şi deveni repede personaj principal într-o lume care-i aparținea şi în care trăi momente frumoase, de care, trezindu-se, nu-şi mai aduse aminte deloc.

Dimineața îi buimăci pe toți, ca de obicei. Lumea în care reintraseră dezvăluia, din nou, imaginea tulburător de albă a salonului, în care şase bărbați îşi purtau beteşugurile. Singurele pete de culoare erau tablourile ieftine, care înfățişau peisaje din Tirol şi tăbliile maro ale paturilor. Aurel ajunsese aici cu şoldul dizlocat, după ce alunecase pe caldarâm, alergând să prindă tramvaiul care să-l ducă la serviciu, culmea, tocmai tramvaiul 49 care trecea şi pe lângă spitalul Kaiserin Elisabeth. Ajutat de ploaie, decorul devine subit alunecos. Apa şi uleiul răsar de prin porii caldarâmului făcând un strat fin de substanță, pe care graba lui Aurel de a nu întârzia, l-a făcut să se întindă cât era de lung, numai la doi metri de stația de unde tramvaiul său tocmai pleca. Ieşise în grabă din casă, încă mestecând brioşa pe care Frau Wilma i-o pusese lângă ceaşca de cafea, ştiind că tramvaiului lui nu întârzie niciodată. Cernea o ploaie măruntă, cu miros de cărbune şi irizări de ceață. Auzea zgomotul tramvaiului printre case şi grăbea paşii prin decorul sfâşiat de ceață şi sclipirile farurilor de la maşini. Talpa de crep a pantofilor a întâlnit şina lucioasă a tramvaiului şi brusc, piciorul i-a luat-o înainte. Se văzu plutind în aer o veşnicie, până când bufnitura căzăturii îi făcu pe oamenii din stație să tresară. În acelaşi timp, o durere surdă, ascuțită, îi porni din picior până în creier, ca un fulger orbitor, după care căzu într-un hău adânc, întunecos şi neprietenos. Se simțea învăluit într-o căldură nefirească, alunecând, plutind, până când nu mai ştiu nimic de el.

Poezie

Paulina POPA

Spaima poetului
- fragment-

Poetul colindă cerul
Cu spaimele lui ce par
Întunecate fântâni...
Pe marginea lucrurilor
Se desluşeşte
Lumea exterioară.
Copilăria lui stă adormită
Marcînd vaste litere.
Să nu priveşti
În acele fântâni- îi spun
(...) şoaptele apei ne conțin
Umbrele
..Numele noastre alături în val
păstrează moartea.
Şi toate acestea
până când apare Îngerul
care îmi face semn,
mă ceartă, este atât de frumos!
Cine trece prin spaimele noastre
Împrăştiind cu aripa
Vina inventată ad-hoc ?

Eugen Evu

Starea inocenței nepierdute

Este de neucis în noi acea bucurie
În care se îmbracă păunul nuntind.
Strigătul ochiului nevăzut de lumină
Chemarea celui dintâi
Curcubeu
Când apele de jos
Şi cele de mai sus
s-au îmbrățişat
sofianic.

Din cântec zburat
Sinei nevinovat.
Foc deschis
Şi taină vinovată
Să nu laşi în urmă
Niciodată.

Dumitru TÂLVESCU

Dorințe

Spune-mi cum e binele ce doare?
Cum e să-ți pierzi privirea printre ziduri
Când te aştept?
Dezmiardă cu privirea lacrimile
Iluziilor mele
Spune-mi că timpul nu se termină
La colțul străzii tale.
*
Pătrund în gândurile tale
Sub formă de iluzii.
Sub pleoapele obosite de aşteptare
Închid priviri ce-aşteaptă
Arsura unor buze
Ce au uitat sărutul.

Exclusivitate
Mariana Zavati GARDNER

Repetiție
Ziua copie noaptea
În oglinda

Iatacului cu tapet
Şi anecdote răsuflate
Privesc laguna
Prin fereastra deschisă
De la pervazul meu cu pernuță
Prin casă aud
Cuvinte arzânde
Ferecate-n întrebări ascuțite
Simt tufişuri crescânde
Într-un joc inventat când surfez
Peste lanurile vecerniei
Adulmec sudoarea durerii
Cum se ridică ceață-arcuită
Bronzată în apa de mare
Gust ce-am pierdut
Despre-un vis de iatac
Pe fundal de limbi înroşite
Forme se copie una pe alta
În oglinda paralizată
De voci joase fără formă
Făr' de-nceput...făr' de sfârşit...

Norfolk, U.K.

Eugen EVU

In Horace's Style
Non Omnis moriar
(Nu murim de tot, Horaţiu)

Yours is all, my soul
Youngest of the Spirit
Angel, barefoot baby
Passions andhobbies
Of the matter
Cold vibration of light
Knife with a thousand blades
Curved like the obsidian one
Sliced by their Priests
Robots of the dynamics of hazard
Unique hope
Non Omnis moriar -
Are we really going to die?
Wake up poem,
I check your pulse

Each night
I won't hear as you die
I won't hear as I die.

Translation Mariana
Zavati Gardner, U.K.

Rezonanțe rom- canadiene
Dumitru ICHIM

The Apophatic White Stone

Mai sus de om, mai jos de el,
E omul omului la fel,
Acel adânc ce-adâncul şi-l pătrunde
Acel ascuns ce-ascunsu-şi joacă-n unde
Cheie ce deschide cheia,
Sămânța ce însămânțează sămânța
Inima din inimă-
Gând întru gând-
Întunericul supraluminos
Omule al omului,
Taină chiar tainei răpire,
Spune-ne nouă ce e dincolo?
E oare cercul acolo linie dreaptă?
Unde mileniul pe o secundă ne-nşoaptă?
Au poate zidul ce fostu-ne-a zidit
' nainte de-nainte când nu era-nainte
Când spațiul nu-ncolțise din semn de infinit.
Trecători, vă rog şi mă cuceresc vouă,
Când treceți pe lângă cuvintele mele
Să nu-mi atingeți la poartă
Clopotul de rouă.
(Ontario, 2012)

Paideuma globală : de la Prund, la Potomac ...
Avampremieră editorială: Un flaut care cântă la orgă...

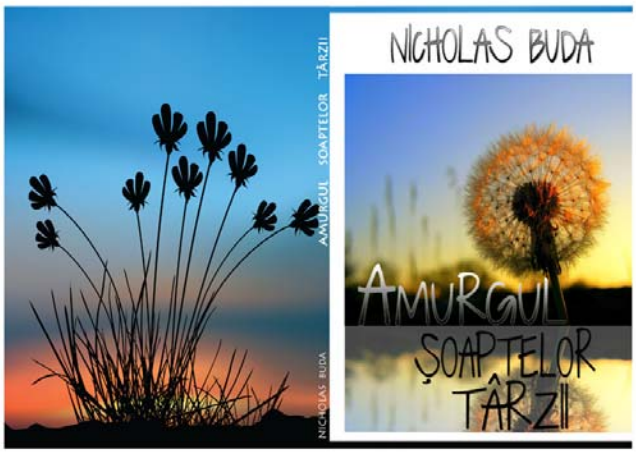

„iar ca sentiment, un cristal" (Odyseas Elitis)

Românul american Nicholas Buda, **originar din Ţara Moţilor**, ne este „departele de aproape" în primul rând prin Originea sa, magicul areal, înțesat de istorie, mit, eresuri şi memoria ancestrală: poezia sa, amintind doar prin titlu de „Cartea şoaptelor" a lui Varujan Vosganian, complementară cumva pe lungimea de undă a inimii, este un alt registru al unei vibrante curiozități față de Sine şi Sinea lumii. Aş zice „un flaut care cântă la orgă". Punte dintre Nous – intuiție şi emisfera pragmatică a rațiunii: o punte diafană între veghe şi visătorie cu un autentic puls comunicativ prin patosul colorist al verbului. Nu pot vorbi de poezie fără a poetiza conotativ, contaminat de autenticitatea ei. Scrierea poetică – şi rostirea ei în intimitate sau grupuri, este încă din originile ei sumeriene act divinatoriu, incantatoriu, magic şi cu efect magic. Este maşina psihică a comunicării de tip pre-religiousus şi aşa va dăinui şi pe dimensiunile sale paralele sau conexionate – de la practicile păgâniste, pre-creştine, cultice care nu dispar ci se perpetuează, perfecționist, în istorie. În fond, revelatorii.

Faptul că volumul de poezie s-a decantat dintr-o comunicare de tip epistolar cu eminentul publicist şi poet **Dumitru Cerna** de la Cluj-Napoca, are ceva rediestezic şi consonant, experimental şi rodnic: este un act al rezonanțelor de substrat al unei „dihotomii" care ține de misterul euristic al discurilor sau gemelarilor din mithosul românesc, însă evident racordat la tehnologia cibernetică şi efectele ei... bilocative (Tesla).Suntem în clarobscurul Nopții lui Novalis: ***„e vremea amurgului şi soarele plânge agățat stingher între ramurile copacilor dezgoliți. Am sentimentul că este dimineață, dar fără mirosul reavăn şi diamantele de rouă de pe creştetul ierbii... Frunzele murmură în atingerea vântului, căzând într-un zbor fragmentat asemeni unui lapidații discontinue. Din spatele lor se aud şoapte.***Şoaptele sunt talazice discursul liturgic: fulgerul mental este cel dintre cremene şi amnar. Nota este a unui haijin, iar dialogul cu Dumitru Cerna aminteşte de tanka nipponică:

Cartea ta cu poezii/ venită aşa în buza primăverii newyorkeze/ cu arome de pe Someş/ şi cu parfumul ierbii/ ieşită din reavănul/ Clujului". (Nicholas Buda)

Dumitru Cerna răspunde ca ecoul unei oglinzi, în acelaşi disimulat tanka, poemele se aprind unul dintr-altul**: La Cluj s-a instalat / teroarea căldurii/ vara începe să rupă din inima mea/ lumina verilor din copilărie/ obrajii aprinşi ai mamei/ serile când contemplam împreună/ muntele / este o magie în lumina verilor mele/ emoția îmi ia tot oxigenul/ şi înainte parcă de moarte/ revăd lumina ". (Dumitru Cerna)**

Evocările tandemului sunt de tip reductiv, montalian, cum defineşte Doinaş, eludează dinstanța şi reflectează o stare regresivă a memoriei, de undeva, de la Belvedere. Procedeul este ikebanic, de „aranjament" cu imortele. Cartea este astfel şi o grădină semantică. Suntem, oriunde umblăm prin lume, cei natali, cei ai locului de unde întâi am beut laptele mamei şi apa izvorului. Suntem într-o realitate fantastică. Discursul poetului câmpenean are substrat inefabil, ancestral, oricât sublimează în esteticul „parapoetic" aici, în noul prag de mileniu, acolo, sub zodii transatlantice; oficiind rostirea, poetul este Acasă, adică în... *Akasha*? Acolo unde adie spiritul vernal al unei semiotici învietoare, paradiziace, poieion, ultra-simplificate: „Primăvara spiritului reavăn/ în acorduri subtile / de poezie"… (Nicholas Buda) Metaforic zicând, „tahiogramele" sunt dulci-amare orgasme ale inimii. Stilul modular devine valsat-coregrafic, amintirea devoalează un stop cadru al memoriei, reinventând fotografic, cu un snop de cuvinte, ceva care a fost „odată ca niciodată";cristalele memoriei curg *de gheață aproape perfecte / cu burțile reci şi flămânde/ care te vor înghiți…*

„Fugi zgribulit /pe sub cupola porții/care-şi răspunde răguşită /la zgomotul surd al paşilor/ieşi apoi pe trotuarul muşcat /de frig/ şi peticit de zăpadă/ cândva alburită/ca să ajungi la colț de stradă/ unde te aşteaptă /bătaia vântului de seară/ cu paşi mărunți te apropii/de pântecele autobuzelor/cu ferestrele încondeiate /în cristale de gheață aproape perfecte /cu burțile reci şi flămânde/care te vor înghiți".
(Nicholas Buda)

Ceea ce se agită în adâncurile memoriei este Spirit îngreunat de mineralitate, ce s-ar smulge şi ar redeveni zburare; se oglindeşte pe delirul calm al suprafețelor (textului), înfiorat şi imponderabil ca la adierea brizei montane, peste tăul – hologramа unui mirific Zărand, unde odinioară oamenii erau înzeiți de Munți, dar şi al bunăoară Munților Stâncoşi, ca al Popoarelor Soarelui, între care au fost şi protodacii. Fascinația lui **Nicholas Buda**, pe care i-o ştiu dintr-o carte a sa de cercetare, ce scrutează locuri, monumente, semnificații din civilizațiile planetei *d'antan*, o regăsim şi în *haloul semantic*, în siajul holistic şi în spectrul strict teosofic din poemele lui. Nu neapărat protocronist, ci mai degrabă al „modulației de frecvență lungi", transcedentale, decodabile în LIMBAJ... *Rostit sanctuaric, zalmoxeean, deceneic* - dacă vreți Noican. Iar mai încoace, undeva sub un Gorun virtual din Apuseni, nu departe de acel loc sacru unde, la poarta Țebei, peregrinăm îndrumați de neuitatul nostru prieten Baciul Toader Dragoşa... evident, într-o paradigmă transmodernistă; e cel mai tragic erou al nostru, Avram Iancu, care a lăsat acolo nu doar oseminte şi un tun de cireş, o boltă cu tricolor şi un clopot fisurat, pe podea… ci un semn epopeic şi care vine din gestul magic al lui Decebal, sub druidicul stejar. Toate acestea, cu promisiunea poetului şi a mea, sper să le revedem în curând. **Dumitru Cerna** eseizează suprinzând semiotic paroxismul voalat al „peşterii" platonice, (aici suspendată în „pom"), dacă nu în chivotul-graal de pe umeri. Exact: *este vederea interioară a poeziei:*

„Poemele tale/ şi peştera din pom/ sunt frumoase/ cântă chiar şi sub degetele mele/ iartă-mă /
că le-am atins sfiala/ dar sunt câteva cuvinte/ care mi-au deschis ochii/spre vederea dinlăuntrul
poeziei”. (Nicholas Buda)

Adaug, inter-conexat, un mic text al unei prietene din Brad, scriitoarea şi eseista de legitimitate universitară, Livia Fumurescu, text care pentru mine deloc „misterios”, i se potriveşte şi Poetului din acelaşi spațiu-timp:

Texte concentrate, ermetice pentru profani, convingătore şi provocatoare pentru consumatorul şi creatorul de literatură... "Sincopele" ascund răbufnirile motivate ale "sinelui" derutat de asa zisele inovații ale contemporaneității alergând după "altceva-ul" care să frapeze...Oricum, poezia spune mult şi multe, pentru cine o citeste şi printre rânduri!

...„Nu vom muri de tot”, cum scria Horațiu? Prin acel procent de Memorie, despre care ştiința de graniță afirmă că trece în altă dimensiune după deces, poemele poate că se decantează misterios, prin rostirile noastre, spre a fi resorbite în Eternitate.

Eugen Evu

Meridiane literare

Din New Mexico, la Hunedoara şi Deva

Prietenii literare: Florentin Smarandache , profesor univ. of Mathematics, Math and Sciences Department Gallup Institute New Mexico în vizită la Eugen Evu, Ion Urda, Gheorghe Niculescu.

Humor smarandacic: Poşta redacției

ss. indescifrabil SRI-Lanka: Nu se zice vacalaureat, ci boc-alaureat !
*
Gimnasta ex. campioană Anaspazia Fraudak: ați confundat şpaga cu şpagatul, datorită picioarelor dvs excesiv de lungi, ca mâinile securității lui Pacepa. Pace! Pa tu!
*
Antena TV: Felicitări de noul canal, mai big ca kanalul dunărea- marea neagră! Antena vă aparține! Da' finanțu' al cui e?
*
Server Cotoi- Băsheskovski: Expresia dvs " Măi puță" adresată genialei abuzate (fără buze, n) Pangeea Porna, vă descalifică, dacă mai era cazul.
*
Idem: Ce vreți să insinuați cu " românii Papacioclu, Davidoglu, Tatasocru ş.a.? Aveți mâncărimi în zona zoster a limbii?
*
Dragi scriitori: în țara noastră, cu unii scriitori e mai bine să fii duşman decât prieten!

Pt conf. **Eugen Eviu**

Poet la Alba Iulia:

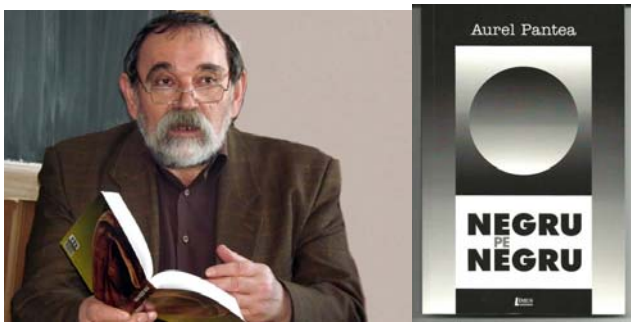

Premiile USR

Aurel PANTEA

DECORURILE, OMUL ŞI POEMUL FĂRĂ EU

Unde se va încheia în toate ale sale,
dimineața asta,
încep decorurile, omul şi poemul
fără eu.
Vieți depresurizate. Ca nişte gropi.
O imagine, în continuare, cu ele. În buza
lor asculți
o forfotă vagă, un huruit îndepărtat.
... jamais n'abolira le hasard, dar

numai spectre expiază în fraze.
Iată-i pe cei lăfăiți în sângele lor, cei cu biografiile
tari, imunizați la spectre, limbajul lor ferit
de vampirii,
curgând în intimitatea sângelui, sub splendorile
de mușchi
atleții, clasicii, ocrotiți în ideea de limbaj
ca măcelărie. Tihna lor salubră în timp ce
sângele greşeşte
circuitul şi nimereşte altundeva de lucrurile
par a se împurpura şi începe infernul şi într-o cameră
Maldoror
îşi va pansa rănile.
O albeață fabuloasă, înjurături, iese un
călăreț, ce nevoie
am acum de el.
Galop mat în regiuni
marginale unde apele izbesc o albeață fabuloasă
ca pe-o piele
luată de pe cineva care s-ar arăta şi nu mai
poate şi numai
spectrele expiază în fraze.
* *
După mulți ani l-a găsit în sine
pe cel ce o să moară, ceilalți
s-au prefăcut in coridoare. A pătruns
adânc,printre figuri destinate să îngroaşe
o lumină perisabilă. Revelația a avut loc
fără şocuri.
A simțit cum cineva îl privea cu lăcomie.
S-a apropiat. Ardeau toamnele, măi frate,
ardeau toamnele pe care până atunci le
văzuse.
A mai construit o imagine cu o propoziție
în care el dormea. Textul s-a lățit, s-a lăbărțat
până când l-a acoperit cu totul.
Voi priviți zidul.

INTRARE ÎN BABEL

Nu întotdeauna nimereşti dimineața, o
totală
absență de forțe, o lene
a lucrurilor în stare s-o evoce îți întârzie

în cap ca o pată neagră.
Gândul că eşti astupat de o foame
enormă ce-ți suge din limbaj toate peisajele.
Opacitatea de după aceea. Trupul atins
de zeități obscure, amenințat
de nesfârşite puste
Oraşe.Apeluri.Alarme.
Fereşte-te. Faruri orbitoare.
Impenetrabil Babel.

Ion Popescu BRADICENI

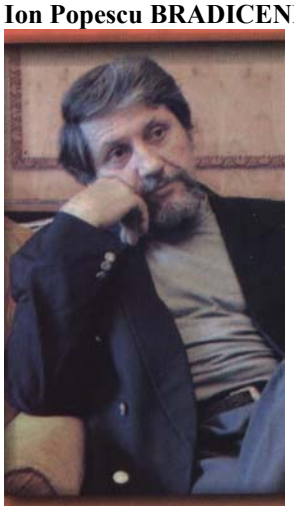

Apocatastaza

Faustul meu- mi-ar spune Eugen
Goetheeanul Evu, de din partea
De munte, cea scăldată în polen
Şi rescriindu-i, princiară, Cartea

A Patra, a-ntâlnirilor secrete,
Pentru Bătrânul Zeu, arbore- trup
Înconjurat de vânători, în cete,
De absolut, fântâna ce-o destup

Să gâlgâie din nou, într-o frăție
Cu Marea, cu lumina ce-o filtrează-
Faustul meu, mi-ar zice, are-o mie

De chipuri neştiute stând de pază
Ca numai noi s-accedem sus la Templu
Lumii să-i fim doctrină şi exemplu

De sacrificiu-n Apocatastază.

Primim de la Ontario, Canada

The Ideogram of My Soul...

Dumitru Ichim,

Ideograma sufletului meu,
Gracious Light- New York

In Memoriam

Magda KUHN

(studenta ucisă ritualic la Deva
în „ crima cu trandafiri", 2005).

Materialitate

Pământul – amant etern
Focul ca o transformare
Apa- vamă veche
Iar eu tăcută între ele
Nebună în normalul efemer.

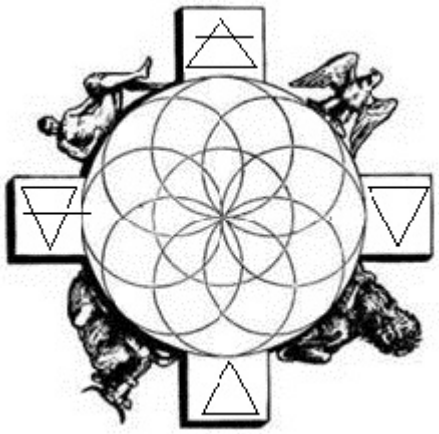

Crucea elementelor

Elucubrație

Palmele tale, palmele mele
Împletite de falange
Adunare de copii
Ferestre oglindindu-se reciproc
Spre cupola unui doi etern.

<u>Estival neprovincial:</u>

Premiile de poezie ale Concursului internațional „Palia literară", ediția a întâia. **Egide: Pro Isis-Orăştie, Consiliul județean, Biblioteca Densusianu, Teatrul Deva şa.** Concursul a avut un juriu internațional, celebri editori şi universitari italieni,

preşedinte fiind **Aurel Pantea**, şi preşedinte onorific **– Eugen Evu**. Membrii au fost atât români, preponderent timişoreni, cât şi italieni**: Otilia Hedeşan, Robert Şerban, Gabriel Timoceanu, Cornel Nistea, Mircea Stâncel, Ion Cristofor, Oana Fodor, Gabriel Kelemen, Veronica Demenescu, apoi Rosalba Magnoli, Leonardo Alario, Angelo Manitta, Angela Lo Passo, Raffaele d'Orazi şi Mariangela Vergari**.**Secțiunea I A, poezie unică needitată:** Premiul juriului: Miclea Anamaria Lavinia; Premiul I: Ardelean Camelia; Premiul II: Popescu Crina; Premiul III: Adrian Nicolae Popescu; **Secțiunea I B, poezie editată:** Premiul I: Fernanda Mulin de Assis (Brazilia); **Secțiunea B, poezie needitată:** Premiul juriului: Camelia Ardelean; Premiul I: Giordano Antonino; Premiul II: Nicola Chinaglia; Premiul III: Nedda Mariotti; Premiul de merit: Mirela Bălan, Alessandra Carnovale; Premiul special: Rita Muscardin;Mențiune specială: Adrian Nicolae Popescu; **Secțiunea III E, carte editată până în anul 2011:**Trofeul "Palia literară" 2013: Geo Vasile; Premiul Juriului: Rita Minniti; Premiul I: Letteria Consoni; Premiul II: Camelia Ardelean, Mirela Balan.

Director organizator: Elena Daniela Sgondea, dir.al revistei Palia literară

Egida Corvina

Lansare de carte la Castelul Corvinilor, sala Dietei

1. Autoarea Ileana P. Gati. 2. Semnul heraldic Covin.3. Referenți invitați –Editoarea, scriitoarea Ileana Floran.

4.Poeta Bianca Dan. 5. Primarul Viorel Arion şi amfitrionul lansării, Lucia Tănase. 6. Asistență: Bianca Dan, Ionuț Copil, Dumitru Tâlvescu...

7. Dan Orghici. 8. Asistenți -invitați. 9. Sărbătorita zilei.

Imago reportaj de Dumitru Tâlvescu

Eugen Evu

Poeseu: De la dadaism la ...nunuism?

Cu acea stare matinală cu care „debarcăm" pe țărmul încă- rațiunii retrospective, cu intacta foame de cuvânt-reprezentare- semnificație- comunicare elevată (sic,) –am reparcurs excelentul studiu „DADA" – revolta Artei al lui Marc Dachy, editat de Decourvertes-Univers (colecția Cotidianul). Deviza LOR era una ce poate fi reînălțată pe catargul „noii ordini" psihedelici ce se precipită în acest nou mileniu, care „va fi religios sau nu va fi deloc"... (Iacătă că e mai degrabă terorist! Post-traumatic!, n). Conceptele de terror vacui and terror mentis – revin şi la noua- nouă generație – născuții în ajunul sau imediat după 1989, din România. Paralel cu sus-citatul recurs de lectură, am recitit şi „sinistrul materialist - dialectic" Itinerar psihiatric, al acad Brânzei, de la Socola..., mda. Deviza dadaiştilor era „Arta a murit-Trăiască noua artă mecanică a lui Tatlin!". (Freud avu Mecanica visului, onirişti ratară de puțin stihialul...). Lasciati ogni speranza, exgeți". Capuri limpezi nu pot rezista înnebunirii,nicvi aiurea, nici aici! Aparatul lui Uriel sau „Secretul suprem", (David Icke),ori opera lui Charroux, ar fi şi ele de recitit! Deoarece serialul de „devoalări", de Coduri „davinciene", recent reiterat de acelaşi Dan Braun, cu „**Inferno**" – aud big best seller pentru „ consumatorul" de poezie, ca tragere în piept, non-catarsică ci neo-Dadaistă (recte, paradoxal, NUNUISTĂ?) - face spume şi la noi, dacă nu zoaie, clăbuci pe undeva printre „tăcerea mieilor" şi „dealul melcilor"... Undeva se bat cauzele cu efectele, osul cu carnea, paradigmele-ntre ele, iar maeştrii au fost (şi s-au clonat, Gherasim, Tristan Tzara),... via Freud, Jung, Ginsberg?... Un splendid eseu - cronică la Viku Zen (pseudonim?) -, al lui **Bogdan – Alexandru Stănescu** (Suplimentul de cultură, nr. 403, iunie, 2013)- mă obligă la gratitudine.

„Când totul se reduce la droguri, la imagini disparate şi convulsive aruncate în pagină de dragul convulsivului, când totul se naşte dintr-o mare tristețe (subl n) personală condimentată cu lecturile ultimilor ani şi sprijinită pe scheletul acelor lecturi vag asimilate..."(idem pag. 11).

În aceşti ani..., am scrutat, dacă nu sunt preţios, operele acestui nou val „ tofflerian" în leterratura de după DICTAT-URA (vorba lui Cezar Ivănescu, Sed time and harvest tradus de Muguraş Maria Petrescu, ed Junimea), printre care unele ale lui Nicolae Tzone (şi editor), Răzvan Ţupa, Vakulovski, Marius Ianuş, Cărtărescu, H.R. Patapievici, lunga progenitură a „elitelor belite" (cum dixit careva) –„stigme-enigme- paradigme,..", şi deodată am avut revelaţia unui Cimitir Vesel al unei Sapienţe, vs. Martorii lui JHWH!
Mulţumită sus-citatului Bogdan- Alexandru Stănescu, ascuţimii sale critice.
Am intrat într-o submersiune „ akashică" (acasă?), del la lecturile adolescenţei- Socrate. Platon, Aristotel, Plaut, Marx, (în epoca ceauşă, Nina Cassian, AE Baconsky ş.c.l) – şi mai în urmă, de la „poeţii blestemaţi", Trakl, Rimbaud, Labiş, (Mazilescu, Iaru, Dinescu, Cezar Ivănescu?) (Corabia nebunilor, Corabia lui Sebastian, dar şi Whitman (Song of Myself, dar şi Edgar Allan Poe, Blake, Dostojevki, Emerson, Wiliam Golding, Goya, Bosh,... Iris Murdock, Hamsun, autopsierii experimentişti ai unei danteşti-amalgamice, labirinthice istorii – ca – monster, şi, păstrînd mensura, la „ greii" – unii între timp dispăruţi-, Ioan Radu Igna, Iv Martinovici, Carmen Demea, Ciprian Nickel, Nicolae Balşan, Dan Constantinescu, Irimie Ilcenco, Vasile Pop, ,Otto Ştark, Sotirios Vlahos, Valeriu Bârgău, Neculai Chirică, sau încă tinerii mei convivi cenaclişti – autori, din arealul hunedorean: Nicolae Szekely, Martin Szeghedi, Ovidiu Băjan, Liviu Ofileanu, Petru Poiană, Nuţa Crăciun, Anca Oegar (Uiegaru), Erika Erdos, Hanna Isabela Baranyai, Magdalena Kuhn, Elena Raluca Weber, Mihai Afilom, Olga Ştefan (cei din urmă antologaţi de mine într-o carte promoţională, „ Inel de aur fără corb", ed. Polidava, Biblioteca ProVincia Corvina, cu duioasă empatie!)...Tot astfel cum în „centre", şi în provincii au asaltat noua paradigmă a noii „ rezistenţe prin cultură", cea dezavuată de drept de Nicolae Manolescu.(1991). Citabil în context este şi volumul antologic tradus de Ioan Evu, din Thomas Barnard, „Biografia durerii", 2009. Şi oarecum Nikita Stănescu (Roşu vertical, Argotice, 11 elegii, Antimetafizica, Respirări). Dar, revenind fulgurant la textul lui Bogdan Al. Stănescu, se sparie gândul la câte şi cum revin, simptomatic (!) – comment la „ A iubi nu e verb" , de acest jun altfel frondist simpatic,(!), între care cei citaţi de el şi elogiaţi de Răzvan Ţupa: Hendrix, Che Guevera, Ioana D'Arc, Duchamp, Juspin,... Isus ! Mai lipsesc un David Icke şi... Lorin Fortuna ! Simptomul ar fi unul al suprasaturaţiei „de vag- kultur", cum bine zice B.A. S. Dilema rămâne aceea că nu sufletul, ci mintea face poezia, subscriu! Criza de ID entitate şi „ura de sine" (v. Patapievici) – este nu doar a unei naţiuni, ci a unei culturi. Încă confratele Nae Prelipceanu, la Clujul „Arizonei d'antan) -prefigurase fenomenul „construcţiei", dacă nu al „tratatului de recompunere" (post descompunere?) „Cum să-ţi construieşti o femeie". (Neh?).

Citez din Viku Zen : „*eşti vestitul chirurg care <u>a inventat femeia</u> (subl.n) –cu trei sâni şi două pizde/ pentru că scrii stricat/ ca un robot desenat de mâna mea/ şi eu desenez un copil mic/pentru că ignoră cititorul/ pentru că îi maltratează lăsîndu-l rece", etc.*

„Poezia autistă, regurgitare pentru propriu uz, tratament homeopatic, o atitudine canină în fața poeziei" (B.A.S., ibidem). Nu neo-balcanic, opinez, ci ai atitudinii cimitirul vesel . *„Car nămol cu găleata la femei„ (Marin Sorescu, Tuşiţi). Viku Zen:* **„Car firimituri să construiesc un om/ îmi lipseşte piesa de rezistență/ Dumnezeu nu e bun la bătaie/ e de-al meu, e idealist"..***(ibidem).*
(A iubi nu e verb, editura Tracus Arte, 2013).

Livia Fumurescu :
Text concentrat, ermetic pentru profani, convingator si provocator pentru consumatorul si creatorul de literatura... "Sincopele" ascund rabufnirile motivate ale "sinelui" derutat de asa zisele inovatii ale contemporaneitatii alergand dupa "altceva-ul" care sa frapeze... Oricum, textul spune mult si multe, pentru cine-l citeste si printre randuri!

Imagoreport: din „ Lumina Lină/ Gracious Light, New York

14 Martie 2013, Deva. Lansarea cărţilor scriitorului Eugen Evu.
Eugen Evu mulţumeşte vorbitorilor (de la dr.: Ioan N. Roşca, .Th.Damian, Florentin Popescu, Muguraş Maria Petrescu, Ioan Sebastian Bara).
84

Traducătoarea Muguraş Maria Petrescu ascultată de Doru Dinu Gl
preşedintele UZP România (dr.) şi de critical literar Cornel Ungur

<u>Deva,</u> 14 martie 2013, Sala de Aur- Mall: Lansarea a opt cărți de Eugen Evu. 1. Eugen Evu mulțumind vorbitorilor (de la dreapta: prof. Univ. Ioan N. Roşca, prof. univ. Pr. Theodor Damian, Florentin Popescu, Muguraş Maria Petrescu, Ioan Sebastian Bara. 2. <u>Reşiţa.</u> Traducătoarea Muguraş Maria Petrescu, ascultată de Doru Dinu Glăvan, preşed. UZPR(dr) şi de criticul literar prof. univ. Cornel Ungureanu.(M.M.P.)

Noua nouă generație

Ileana P. GATI : Primăvara începea la capătul străzii sau cartea ca o fructieră a hierofaniei

La a treia carte de poezie, Ileana P. Gati vine „ din urmă", cum ar spune paradoxistul, ca să-şi reîntâlnească Sinea; stilul ei este ultrafin, al regresiunii în memorie, a devoalării unor substraturi anamnezice, sub „ vraja" incantatorie din care

extrage şi dăruie, colocvial, patetic, exaltări şi blagiene, metafizice uimiri... Ea re-confirmă spectaculos, descoperirea unui filon mental de patos virgin, filigranat, revelatoriu semantic, cu broderii şi arabescuri ornamentice de o electrizantă trepidație...*Motivul vernal, primăvara, este al itinerariului ciclic înnoitor, prin reînflorire şi fruct ce- se dăruie, din clorofilă în sânge, din sânge, în cuvânt.* Capătul străzii este de fapt începutul alteia, labirinthic.

Fără prejudecăți, fără ipocrizia habotnic- smerită a celor ce se tem de cuvinte, deoarece nu au „ organon" a savura din cartea- fructieră, (sau arcadia galeriilor de viță buchetul şi carnea, sâmburii- semnificației) - altfel zis transmutațiile alchimice ale acestui lirism **transmodernist (!)** savurăm strălucirile metaforice plasticizante care abundă şi ne oferă un veritabil ospăț cu mare forță *transfigurativă:* NOAPTEA, aşadar spiritul nocturn, Venus- Venera,- feminin- sublunar, face aşternutul un discurs fastuos, psalmic dar şi laic, neo- divinatoriu, ca în vechime „ Cântarea cântărilor" – rostirea cu scop inițiatic, PRENUPȚIAL, poezia fiind act – gesticulație ***preludică:*** *„ Ascultă, noaptea vorbeşte într-o mie de feluri", „Toate curg, ca un demiurg..."; Sau „fă-mă Doamne rugăciune de seară; ori: „ fă-mă Doamne arşiță, să se topească de dor/ un pârâu într-un ulcior,/ verzi frunze, verzi ochi,/ păsări care îşi mută cuibul în cer învață nemurirea,/ ceea ce aud e respirația caldă/ a ultimului trandafir nenuntit"." Iubesc noaptea din care pot/ să mă-nşir ca un mărgăritar"; „Copacii erau înalți şi cerul se sprijinea cumplit de singur / de marginea unui cuib de rândunică"*

(CERUL este ubicuitatea energiei ordonatoare-apollinice, solariene, însingurate şi invocate oracular, delfic, a se întrupa în organic). Femeia, Erato, este principiul energo- genezic al Amorului celest, reactivabil mereu, fie şi în această eră a ciborgizării şi devianțelor sexualiste care duc la sterilitate. *„ Rugăciunea este „de seară" – QED; sunt chemate la „nuntire",* toate cele „nenuntite" , din regnuri, cascadele vegetale- florale-şi animale; poeta ştie revalorifica mutațiile hierogramice, pentru ca Verbul să fecundeze- fertilizeze ritualic această grădină a Hermeneei - seductivă, hiper senzualistă, ERATICĂ. Eros şi thanatos, agonie şi extaz, comuniune dual- androginică, în virtualitatea incendiară a travaliului sugestiv; unul alternînd şi cu enunțul explicit- erotic; latentul masculi Yiin, fuzionează- textual,- cu Yang. Odaia hierofanică este Textul. Ileana P. Gati, are o cultură poetico- mitologică remarcabilă, aşa cum am observat şi în referințele anterioare. Este în etapa eruptivă –, a acestei magice; textul devine aşternut de atlazuri, dăruirea prin cuvinte extactice, dintr-un rezervor irepresibil, aminteşte de Şir Haşirim (Covorul de carne al rugăciunii: Ea co-participă la „ nunta cosmică", *„mutîndu-şi cuibul în cer"* – altfel spus în tril...- „reînvățînd nemurirea"... (puțin prețios spus). Hierofanicul, recte mistica ei sunt de ale tiparului eliadesc, sacrul Rechemat în profan (carne) ca abandon întru facere (poema devine metaforicul uter- graal-chivot, pregătit inseminării; adjectivele zidesc „cuibul", Verbul este identificat ca „Domn", spre alegorică ademenire întru pătrundere- penetrare: Erato cere pereche cu Eros.

Cartea este modulară, un unic poem, întrerupt de titluri.

Veşnicia este conceptul, starea atemporală ca întrerupere în impreunare- comuniune, buclă de timp necesar procreației, una de care organicul este lacom, flămând, insațiabil, de redobîndit din trans- edenicul alungării (din starea paradiziacă, n) – ca în „ereziile" unui Jeronimus Bosh; *„dezbrăcarea de sine",* este a goliciunii primordiale, nepervertite prin „ frunza falsei pudori, de incubul, de „demonul" reptilian, al târâşului şi intruziunii în hibris...„ ci apelînd la semiotica aviară, a „eliberării în sus"... „Dezbrăcarea de mine", este splendida metaforă a însăşi artei poetice gatiene.

„în pădure la vară o mie de cuci/ mă dezbracă de mine!/ La ce-mi trebuie să ştiu tot,/ viţa de vie cântă sub zid/ mă întind să cuprind/ veşnicia.

Din arealul hunedorean al noii lirici ce se agită într-o nouă paradigmă - (predominant feministe, cvasi – intimiste şi revendicative, mai ales în fața optuzității şi a grafomaniacilor genialoizi !); una a trendului antimetafizic, al frustrării datorate decadentei resurecții a „secundariatului" feminin, în societatea abrutizată. Ileana P. Gati are afinități esențiale cu Ileana Mălăncioiu (din tinerețe) şi cu Bianca C. Dan, cea de acum. Nota bene, nu aderă la mironisițele care-şi pun poalele-n cap şi se călugăresc. Dar în chiliile lor jăruie ecranul nocturn, iar sub perine, în loc de busuioc pentru măritiş, tel-mobilul şi alte cele. Însă ea se identifică, prin persona gratta a Ființei proprii, cu demnitatea confesiunii pure, cu ...Ileana P. Gati. Fie elegismul una din constantele acestei lirici, acesta este, paradoxal, de sorginte eretică (de la Eres, Mit, Basm). Talentul înnăscut o scuteşte de delirurile en vogue ale lui Cărtărescu, Ioanei Băiețică and liota – subcurentelor cel puțin exotice, cel mult –paranoide. Concluzie: avem nevoie mai mult de a iubi, decât a fi iubiți.

Ion SCOROBETE

UCENICUL DE PE MUNTE

Se spune şi cred, pe drept cuvânt că, aşchia nu sare departe de trunchiul din care s-a desprins, şi asta, pe calea observațională, analizându-mi gesturile, apucăturile, metehnele, fantasmele darul de a rămâne mucalit chiar şi atunci când pierzând totul, găsesc a mă mângîa cu ideea că n-am avut nimic iar, prin analogie, nu preget să sper că, mă aflu sub înrâurirea muntelui, atât de posedat încât, nu-l pierd din simțire, din gând, din percepție, nu pentru că simbolismul său ar ține de ideea de înălțime, de centru al echilibrului, cum plastic zice Jean Chevalier şi Alain Gheebrant ci, pentru că reflectând la sine, mă regăsesc fortificat, inclus în arealul său vertical, în vântul aspru al Carafostului, aproape de Cer, supus doar energiilor sale centripete, transcendenței cu blazon vegetal în care hierofaniile torc în muchia pietrelor sfidând ispitele, lăcomia caldă, impostoare, ineptă. În genere, merg înainte spre mine, căutându-mă nu printre aceste betoane suprapuse care-mi marginalizează ființa, îmi absorb truda pândindu-mă din umbră, aidoma hienelor

ce iau mirosul puiului de căprioară adulmecând frăgezimea cărnii ci, într-o altfel de junglă, una hazlie, cum e azi meschinăria civilizației cyber ipocrite, unde mă simt supus şi presupus principiului că alerg contra vântului. Astfel îl presimt în ființa mea pe stăbunicul meu, George a lui Mitu, cel care a săpat fântînă la capătul satului, sub calea bătrână, aprigul merean care a avut curajul să-i înfrunte pe sergenții lui Apony când, în crupa dealului de la Prevecior, unde se îmbină Ardealul cu Banatul, o punte sau umăr de pădure de fagi, sub auspiciul căruia a făcut frăție cu strategul opoziției maghiarizării sătenilor de la munte, renumitul Mantu de la Căvăran împreună cu nemilosul Boancă de la Negoi. El pare că n-a predat ştafeta cătă vreme vine prin spirit la punctul de întâlnire dintre generații cu toiagul său de jude al păcurarilor poposind în poienile virgine, în care se răsădesc natural pădurile de altădată, albind ferestrele cu trunchiuri de mesteceni. Privind aşadar, din perspectiva acestei rostogoliri neostoite a stâncii lui Sisif, pe coasta fără pulbere a Carafostului, pieptul cel mai anevoios care mi-a încercat în atâtea rânduri respirația, găsesc că el, muntele e chiar măsura aspirației omului, e moştenirea prin cultură a darului divin, transmisă din tată în fiu, de a nu înceta urcarea şi coborârea între cele două semafoare stihiale care în esență semnifică in personam drumul unic, singular, reflectă nimic altceva decât o trecere, un periplu vertiginos asemuit cu o trezire din somn urmată accesoriu de o zarvă viu colorată spre o neânțelasă frontieră gri, aceea lizieră a lipsei de zgomot, de tracasare, de stress. O revizitare aferentă acestei ascensiuni, spre nepământeanul sălaş al zeilor, îmi propun accesând sait-ul codificat în memoria unui silex originar, captivat de imaginea solară a vârfului, a verticalei celeste a lumii, în care orizontul de catifea îmi apare ca o linie de-a pururi mişcătoare, vie, o axă devenită scară, urcuş pentru care nicio definiție nu este suficientă, nu este împlinită, rotundă. Îl am drept ghid pe bibliotecarul de idei din Clytia, gestionarul căutător de lucruri alcătuind propriul lui munte, astfel cum a sperat a-şi-l înfăptui în întruchiparea sa mitică Sfântul Ioan al Crucii prin cuvântul Tereziei din Avila pomenind despre urcarea pe Carmel ca despre sălaşul lăuntric. Şi ce poate fi mai incitant, mai pasional, mai optimist în misia pe care mi-o arog, precum mi-aş întinde o cursă, decât luminoasa, teribila stabilitate, imuabilitatea, uneori chiar deşarta puritate pe care o conferă solilocviul spontan al acestui simbol al durabilului, al nestingheritului, portanța nestrămutată la care au aderat în negura timpului sumerienii, în jurul mesei primordiale, nediferențiate încălzind la subsuoara sufletului oul, în chip de munte, substratul puierniței. Iar, pe această dimensiune a observației deduc că, nu e nimic întâmplător în lumea aceasta sau, dacă totul e întâmplător, luând întâmplarea ca necesitate cum dialectic a fost demonstrată chestiunea, atunci Carafostul, este chiar bucuria care-mi ridică pleoapele dimineață de dimineață, să descopăr linia argintie a Cernei cum şerpuieşte printre sălcile pleoştite deasupra apei ca nişte însetați pădureni după o zi de coasă, limita nelimitată a înțelegerii din cod în cod că dincolo de Retezat e soare, lumina e la fel de precoce, e o prezență ținând de copilărie, de dragoste, de promisiune în stare de a se împlini, de vis care alterându-se are puterea neverosimilă de a a recidiva sub o altă rază însă, mai

prielnică, mai pilduitoare. De aceea, eu nu-mi întorc privirea de la grafica reziduală prin care se descrie triunghiul lui Zhuanen, mitul zămislitorului celor zece mii de ființe, şi cum de-şi stăpâneşte el cu atâta demnitate principiul erectil, mă surescită întrebarea, asociind dezlegarea în natură cu dezlegarea în cultură.
Aşişderea, gândesc eu la merenii mei, când vor fi deschis ei ochii, peste aceste praguri, cum numesc ei fenomenul să cobori, aidoma unui mecanism programat, piscul la Lunca largă, să urci dealul lui Coman şi să sui apoi în Goleş spre Ghelari şi tot astfel, schimbând direcțiile spre Titiana, spre Densuş ori spre Făgetul bănățean, fenomen al transhumanței cum l-au numit filosofii, n-au pregetat să se întoarcă cu sufletul, atunci când fizic nu a mai fost cu putință, spre cuibul din care n-au încetat să zboare ades, spre Meria lor suplă, augmentată într-un fel de abdomen cu formă de lup dormind sau aşteptând o nouă pradă, astfel aşezat pe o culme anonimă, cu urechile ciulite în vântul albastru, el însuşi parcă distribuit, dintr-o libertate pură, incomunicabilă a divinului. (...).

Exclusivitate de la Meria

BOEMĂ DE STRICTĂ INTEPRETARE

Utrilo cântareşte culorile de contrast
în portret
cu balanța descumpanită a vieții
subliniază conturul inept al
urcuşului
pe treptele melanjului asumat
semnează cu mine pactul de cotitură
astenică suficient să-mi roadă stomacul
şi azi cu bucata de tencuială a vibrației
achizitionată la întâmplare
dintr-un templu isterizat al Parisului
din care multiplică atâtea scene
de familie
încât îmi blochează până şi accesul
la propriul entuziasm

RESETARE POZITIVA

arborele meu genealogic şi-ar fi risipit energia
se spune
îşi freacă palmele prietenii
că naufragiatului nu-i ajunge trestia în derivă
fără să privească in subsolul textului
peştera uitată la cheile cernei

să vadă cum străbunicul şi-a neglijat aparent
umbra însă dintr-o îmbinare a linilor
sinapsele frunzei
acestui copac izbit din varii direcții
se repliază
prin resetarea pozitivă a nervurilor de ansamblu
impropriu uzate.

Dumitru ICHIM

Spovedania lui Flory

Am săvârşit păcatul cel de moarte,
dar nu îndeajuns ca să fiu moartă;
Să facem pace şi mă iartă,
Iar jurământul meu de adevăr
fie-mi făclia;
n-am rezistat ispitei
de a muşca din măr
să văd măcar odată-n viață
cum ar putea să guste
veşnicia.

Reviste via Lucreția Berzintu (Flory).
„Maximum", o revistă în română din Israel

Pentru cei care nu ştiu, menționăm că revista israeliană de limbă română „Maximum" a apărut în 2010, după ce "Minimum" condus de scriitorul Alexandru Mirodan şi-a încetat apariția, prin plecarea la cele veşnice a talentatului fondator. **Teşu Solomovici**, jurnalist cu vechi state, editor, autor a mai multor cărți de istorie a evreilor din România, a avut curajul să preia ştafeta, dar şi-a autoimpus o condiție – să ajungă la nivelul revistei „Minimum". Număr de număr, calitatea publicației, la început trimestrială, cu perspectiva de a ajunge lunară, a ajuns să trezească interesul multor cititori din Israel, România, alte țări. Vom parcurge numărul recent, oprindu-ne la ceea ce ni se pare mai relevant. „Politic, anul 2010 s-a încheiat în Țara Sfântă dezastruos", scrie editorialistul. Pentru cunoscători, afirmația nu pare exagerată, dacă ne gândim la tulburările din Egipt, la politica riscantă şi riscată a regimului de la Teheran, la criza economică pe plan mondial, ş.a. Civilizația noastră, a tuturor este în pericol. Tot editorialistul îşi pune întrebarea dacă instituția prezidențială, în forma actuală, de pură reprezentare, mai are o rațiune, după incidentul cu Moshe Katzav. Poate că sistemul american este mai eficient? „Succesul reprezintă abilitatea de a trece de la un eşec la altul, fără a-ți pierde entuziasmul", spunea Churchill, iar Einstein ne învăța că „Universul şi Prostia sunt infinite, deşi despre Univers nu se ştie sigur acest lucru". Mai citim despre ultima iubire a lui Mihail Sebastian, o fată de 17

ani, Nadia Mărculescu- Lacoste, care trăieşte la Paris. Teşu Solomovici a fost distins de Societatea Umoristică Păcală, al cărei preşedinte este regizorul Geo Saizescu, premiul purtând numele lui Alexandru Mirodan. Irina Cajal- Marin evocă o parte a propriei biografii, plecarea din România în SUA, în 1986 şi revenirea după 1989. Mai semnează articole Aurel Storin, Radu Beligan, filantropul Dan David, Ion Caramitru (despre Regele Mihai), Andrei Pippidi (despre o clădire de pe str. Grigore Mora, proiectată de Marcel Iancu), Andrei Fischof (o scenetă). Este prezentată disputa în jurul emisiunii Eugeniei Vodă cu Ion Ctristoiu, care a adus un elogiu fondatorului Mişcării Legionare, Zelea Codreanu. La rubrica Dicționarul scriitorilor evrei- români, citim despre Al. Robot (semnează Dumitru Micu), Boris Marian scrie despre scriitorul ardelean Alexandru Anca, trăitor în Israel, despre poeta Bianca Marcovici, Zoltan Terner despre I. Schechter (Schechterezada), B. Elvin despre Babu Ursu, victimă a Securității, Cristian Teodorescu despre filologul Alexandru Graur. Un articol interesant – Cavalerii templieri, Ierusalimul şi Francmasoneria. Revista acordă, alături de Centrul Cultural Israeliano- Român din Tel Aviv, titluri de Omul Anului 2010, printre care amintim pe acad. Răzvan Theodorescu, Carol Iancu, Mircea Cărtărescu, Iosef Eugen Campus, dr. Aurel Vainer, preşedintele FCER, Zeev Schwartz, preşedintele HOR, Horațiu Mălăiele, Radu Gabrea, Harry Eliad, Doina Meiseles, Sorin Roşca Stănescu, Dan Bitman, Nancy Brandes, dr. Gina Pană, directoarea ICR- Tel Aviv, Tova Ben Nun- Cherbis, ş.a.

Posted by Hopernicus on 19/02/2011 **.** Subl n. Red.

Pasaggio
Carmen MARIN

Despre parfumuri...

Picurăm puțină esență din bogăția naturii, pe corpurile noastre atunci când dorim să ne simțim mai atractivi, sau în ritualul nostru de frumusețe. Mirosul de parfum ne fascinează aşa cum a fascinat dintotdeauna omenirea prin esența lui, în special partea feminină, fiind considerată această ,,poțiune magică'', un lux necesar apreciat şi căutat încă din Antichitate. Etimologic vorbind cuvântul parfum, vine din limba latină de la ''per fumum'' şi înseamnă ''prin fum'', însă arta de a fabrica parfumul le aparține egiptenilor. Tămâia este considerată primul parfum, fiind descoperită de mesopotamieni, acum 4000 de ani în urmă. De asemenea şi în Noul Testament găsim referiri la parfum, prin darurile pe care magii le-au adus pruncului Iisus: smirnă şi tămâie.În perioada Antichității, parfumierii erau considerați ca deținători ai tainelor zeilor, iar apoi în Evul Mediu ca alchimişti şi magi. Confecționarea recipientelor pentru a păstra parfumul era o adevărată artă, fiind folosite materiale ca: abanosul, porțelanul, sticla. Tradiția parfumului a fost preluată de greci de la egipteni, iar floarea preferată era crinul, şi apoi parfumatul şi romanticul trandafir. Celebrele băi

romane* au rămas în istorie, deoarece în ele erau puse uleiuri volatile şi esențe florale. Apariția parfumului lichid, dar diferit de cel pe care îl avem noi astăzi , se datorează tot grecilor. Se spune că după invazia regelui Alexandru cel Mare, în secolul III î.Hr., în Grecia s-a extins practica folosirii parfumului. Theophrastus din Atena a studiat plantele şi uleiurile volatile ale acestora, şi conexiunea dintre percepția mirosului şi gust. Indienii au preluat şi ei, această artă folosind tot tămâia. Se spune că primul lor chimist ar fi fost o femeie pe nume Tapputi, o preparatoare de parfumuri. Parfumul este preparat şi în Europa de Vest încă din 1221, iar în Italia în perioada Renaşterii luând apoi drumul Franței. Catherine de' Medici ar fi avut un parfumier personal, care avea laboratorul legat printr-un pasaj secret de apartamentul ei, ca nici o formulă să nu fie furată. Între secolele XVI şi XVII parfumurile se foloseau numai în cercurile bogaților pentru a combate mirosurile corporale, datorită băilor neregulate. În Germania frizerul italian Giovanni Paolo Feminis este creatorul apei de colonie. Iată câtă istorie a parcurs minunatul parfum! ***Vezi Germisara, Geoagiu Băi, sau " Lingura Romana", Calan Băi, (e.evu).**

Hurubayate fotos by Dumitru Hurubă la Hatzegworld

Subiectul Scorobete, sau un simpozion despre hardul gri în incinta sanctuarică, la Muzeul Hațeg: Lucian Alexiu, Ion Scorobete- Merianu, Eugen Evu, Ioan Barb, Constantin Stancu, Dumitru Hurubă, Cristinel Bătrâncea...

Viața literară- imago reportaj : Lansări de carte, poezie şi proză
-Ion Scorobete, Muzeul etno-folcloric din Hațeg

Despre personalitatea şi opera scriitorului Ion Scorobete, originar din Meria – Poiana Rusca, prestigios poet, eseist şi romancier, au vorbit: amfitrionul dir. Cristinel Bătrâncea şi, de la stânga la dreapta: Dumitru Hurubă, Eugen Evu, Gligor Haşa (filiala Alba- Hd. USR), Lucian Alexiu, (critic, editor al lui Ion Scorobete, USR Timişoara), Badiu Iancu, Ion Urda.

Au mai participat: Ioan Barb (USR Sibiu), Constantin Stancu (USR Alba- Hd.), Raul Constantinescu, Daniel Marian. (imagini: Noua ProVincia Corvina).

Constantin STANCU reportajul evenimentului

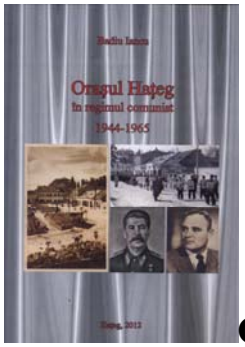

O monografie de referință, Badiu Iancu

Ion SCOROBETE

Întoarcerea fiului risipitor în Țara Hațegului

Scriitorul Ion Scorobete a lansat volumul de poezii, în ediție bilingvă (română şi franceză), *Circumferința hardului gri*, în data de 3 iulie, la Muzeul Țării Hațegului, din oraşul Hațeg, carte apărută la Editura Eurostampa, Timişoara -2013. La eveniment au participat mai mulți iubitori de poezie şi frumos, precum şi scriitori şi reporteri din județul Hunedoara sau din țară Eugen Evu, Radu Igna, Gligor Haşa, Ion

Urdă, Dumitru Hurubă, Lucian Alexiu, Ioan Barb, Raul Constantinescu, Constantin Stancu, Aurelian Sârbu jr. şi alții. Directorul Casei de Cultură Hațeg, Cristinel Bătrâncea a fost o gazdă primitoare şi a prezentat evenimentul, încercând să modereze pasiunea scriitorilor pentru poezie şi pentru frumos, un demers destul dar greu pentrucă fantezia acestora e greu de stăpânit. A fost asistat de Grec Sâmu, custodele muzeului şi pasionat de arta populară din Țara Hațegului, iar domnul Demian Viorel, viceprimar al orașului a participat cu evident interes la această manifestare, girând interesul administrației locale pentru faptele de cultură din ținut. Lucian Alexiu a prezentat pe larg opera scriitorului Ioan Scorobete, a pus accentul pe originalitatea acestuia şi pe munca desfăşurată pentru aducerea la lumină a fenomenului Traian Vuia, erou al romanului scris de sărbătorit, Zbor interior. Poet şi prozator, Ion Scorobete s-a născut la 26 mai 1947 în satul Meria, (Hunedoara), macat ca născut în Țara Hațegului. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Timişoara. Autorul s-a prezentat pe scurt, înțelegînd că hațeganii vor recunoaşte în el un reprezentant de seamă al Culturii de Hațeg. După absolvirea ciclului gimnazial la Scoala generală din Densuş (1961), urmează cursurile unor licee la Hunedoara (1965-1967) şi Făget (Timiş, 1969-1971). Absolvent al Şcolii speciale de biblioteconomie (Bucureşti, 1971-1973). Este licențiat al Facultății de Drept a Universității Bucureşti. Ion Scorobete a prezentat pe scurt colaborările sale la revistele "Orizont", "Luceafărul", "Poezia", "Familia", "Tribuna", "Convorbiri literare", "Banat" (Lugoj), "Reflex", "Argeş", "ProSaeculum", "Astra", "Steaua", "Scrisul Românesc", „Noua ProVincia Corvina", "Nord Literar", "Dacia literară", "Signum" , (Dresda, Germania) etc. Şi-a reamintit de anul debutului, versuri sub pseudonimul Romulus Mitu-Meria în revista "Orizont" (1973). A menționat cărțile publicate: Baricada cu îngeri. Poeme, Timişoara, 1994; Dragoste şi alte păsări de pradă. Poeme, Timişoara, 1996; Ziua tip vagon. Poeme, Timişoara, 1997; Cavalerul după-amiezii. Roman, Timişoara, 1998; Noaptea orgoliilor, roman, Timişoara, 1999; Biblioteca de zgomote. Poeme, Iaşi, 2000; Pădurile celeste. Poeme, Deva, 2003; Îngerul de faianță. Roman, Timişoara, 2004; Zbor interior. Roman, Timişoara, 2006; Mierea de pelin. Poeme, Timişoara, 2007; Îmblânzitorul de sfere, Poeme. Timişoara, 2008; Imperiul mărunt. Poeme, Timişoara, 2010; Elemente de contur. Poeme, Cluj-Napoca, 2011; Exerciții de singurătate, volum bilingv romano-albanez, Bucuresti, 2011; Trup si suflet, antologie poetica bilingva (albaneza-romana), traducere Baki Imeri, Bucuresti, 2012 A ținut să precizeze că este membru activ şi a înființat fundația culturală "Traian Vuia", a editat corespondența inventatorului român, precum şi un volum de eseuri despre viața şi creația lui Traian Vuia, opera acestuia făcând obiectul unui studiu al cărui rezultat este şi trilogia Decolarea, din care a apărut volumul "Zbor interior". Ioan Scorobete a ținut să promită celor prezenți că în anul următor va apărea un nou volum despre marele român Traian Vuia. În stilul caracteristic, Dumitru Hurubă a ținut să facă un portret agreabil al omului şi scriitorului Scorobete, punctând cu umor geografia unei opere originale. Eugen Evu, în intervenția sa a pus accentul pe cultul prieteniei la acest scrib de Hațeg, evidențiind multe din evenimentele la care au participat, mai ales Tabăra de creație de la Lunca Cernii, locul unde s-a format ca om şi artist

Scorobete, nume semnificativ pentru locuitorii Țării Hațegului. Un loc „altar”, (sanctuar) - termen care depăşeşte sensul mundan şi imediat al cuvântului. Scriitorul Gligor Haşa a făcut o scurtă prezentare a familiilor care au dominat viața socială şi culturală din acest ținut mirific al României, menționând şi marea familie Scorobete. La finalul manifestării Ioan Scorobete a dat autografe, s-a întreținut cu iubitorii de poezie, a admirat exponatele din Muzeul Țării Hațegului, reamintindu-şi de anii copilăriei. Iancu Badiu, pasionat de cultura de Hațeg a făcut fotografii şi a notat evenimentul pentru o viitoare carte despre oraşul de la poalele Muntelui Retezat. Ioan Urdă a dedicat o epigramă scriitorului, creionând cu umor întâmplările petrecute anii anteriori la Tabăra de Creație din Lunca Cernii. Într-o atmosferă destinsă şi luminoasă, Ioan Scorobete s-a despărțit cu greu de cei prezenți, promițând o reîntoarcere la matcă, reîntoarcerea fiului risipitor în Țara Hațegului. Eugen Evu, a ținut să menționeze semnificația hardului gri – creierul artistului, labirintic implicat în cunoaşterea prin poezie…

Arhiva Noua Provincia Corvina- Cercul de la Sibiu

1.Sibiu 1944. Rândul de sus:Ştefan Aug. Doinaş (Ştefan Popa), Deliu Petroiu, Al. Cucu, Viorica Guy Marica, Ovidiu Cotruş, Lia Jaquier, I.D. Sîrbu, Ilie Balea, Radu Enescu; rândul de jos: Cornel Regman, Eugen Todoran, Henri Jaquier, I. Negoițescu, Radu Stanca. 2. I. Negoițescu şi Radu Stanca, studenți.

3. Şt. Aug. Doinaş, I. Negoițescu, Lucian Blaga, Radu Stanca, Nicolae Balotă. 4. Dorina Stanca (Doti), în rolul Mirandolinei din „ Hangița”, de Goldoni.

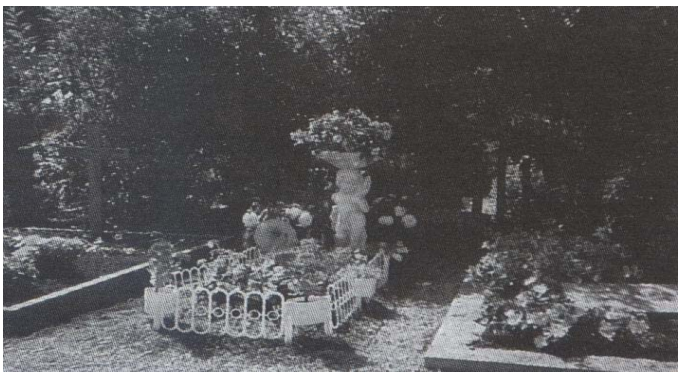

5. Hunedoreanul Dan Constantinescu, membru al Cercului şi actor în perioada sibiană a studenției 6. Rămas în Germania, împreună cu soția sa Lucia /Puşa şi vioara Stradivarius, D.C. – Nicoară a lăsat opera sa şi ineditele, la Biblioteca română din Freiburg. În imagine, mormântul poetului din acelaşi oraş german. (imagini Casa Dan C. Nicoară,1986).

România literară: ecouri în Israel

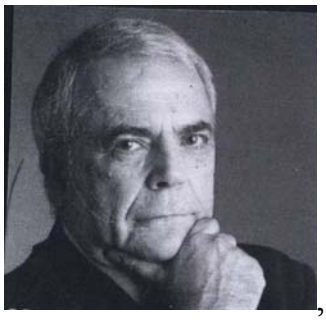

„Ne place ce scrie **Nicolae Manolescu**, directorul „ României literare”: „ Dacă ne referim doar la ultimul secol, avem doi scriitori care l-ar fi împlinit în 2013: poetul avangardist Gherasim Luca, mort la Paris în 1994,şi Aurel Baranga, mort la Bucureşti în 1979, avangardist şi el în prima tinerețe, autor de comedii de succes mai apoi, ambii ca şi uitați astăzi, deşi din motive diferite”. **(Revista Maximum, anul III, nr. 22- 2013, via Lucreția Berzintu)**

Flash: USBL- Acad. Eugen Simion doctor Honoris Causa

Aspecte de la desemnare, via Silviu Guga

La scara unu pe una...

Den Galați la Potomac... Nina Cassian la... 89 de ani

„Destinul unei intelectuale evreice trăit curajos, cu înțelegere, cu suferință, **cu nebunie!"** .

Revista Maximum, Israel, Anul III, nr. 24- 2013

„ Am avut două mari iubiri, Ioji şi Ali...Am avut două iubiri importante: Marin şi Slavomir, am avut două mici iubiri: Ad şi Bruno. N-ajunge pentru o viață? Ce mai pot aştepta acum, bătrână, urâtă, singură, dezrădăcinată? Nimic, un mare NIMIC"..." *Dar uite că totul se poate schimba într-o zi. Nina Cassian, poeta – miracol a literaturii române, trăieşte astăzi la New York, unde s-a căsătorit, pentru a treia oară, cu Maurice Edward, cel care a fost, timp de 40 de ani, director artistic al Filarmonicii din Brooklin. În preajma împlinirii vârstei de 89 de ani, Nina mărturiseşte că iubirea e totul în viață"*

Idem, Revista Maximum, Israel, Anul III, nr. 24- 2013

„ M-am născut în 1924,a 27 noiembrie, la Galați, ca Renee Annie Cassian, dar, la doi ani, ne-am mutat la Braşov..." Tata, I. Cassian- Mătăsaru, scria versuri...". *Interviu, revista Tango.* Debut ca poetă : La scara 1/1, „poezii moderniste...-*" Scînteia").* „Poveşti de dragoste" cu Marin Preda, Ion Barbu, Grohmălniceanu (Groh), conform scriselor ei. (Lada de zestre).* În regimurile Groza- Pauker- Dej- Maurer, Ceauşescu, (până la emigrare în USA) - scrierile ei proletcultiste (mineri, şantiere, partid ş.c.l.) - erau obligatorii în manualele şcolare. În mediile bucureştene din anii '8o, era poreclită „ poeta- cal".

Horia GÂRBEA despre ...

Liviu Ofileanu - Instincte canibalice, Editura A.T.U. * *

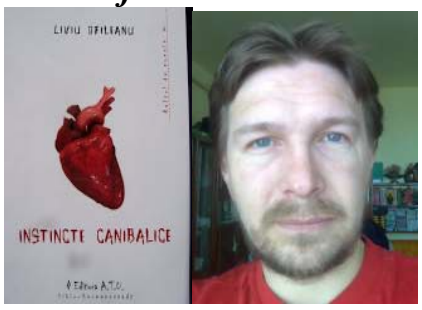

"bun venit în literatură, mînca-te-aş!"

Poetul din Hunedoara realizează un experiment de-a dreptul ciudat. El scrie o carte cu titlul romanului, un thriller neterminat, al celebrului canibal din Mexic, punîndu-se,

oarecum, în locul acestuia. Poetul şi romancierul José Luis Calva Zepeda (1969-2007) şi-a ucis şi halit vreo opt amante. Cînd o gătea pe ultima, pe nume Alejandra Galeana Garabito, cu sos de lămîie, poliția i-a întrerupt plăcuta îndeletnicire. Mare admirator al lui Sir Anthony Hopkins, care l-a jucat pe emblematicul Lecter în „Tăceara mieilor", Calva Zepeda a fost pus într-o celulă cu regim vegetarian, ceea ce l-a făcut să se spînzure cu cămaşa. Romanul epocal pus la cale de el a rămas neisprăvit. În schimb cartea lui Liviu Ofileanu e dusă pînă la capăt, de la copilăria micului José, care trebuie să fi fost o dulceață, fiind violat la 7 ani de un amic al fratelui său, pînă la faza finală, cea a cămăşii, şi nu a curelei cum zice autorul nostru, care a pus capăt carierei literare a lui Calva Zepeda. E clar că Liviu Ofileanu este un poet talentat şi din acest punct de vedere, scrierea a peste 60 de texte din unghiul mental şi existențial al criminalului mexican e un consum exagerat al abilităților sale pentru o cauză destul de subțire. Gîndurile lui de dragoste pentru Alejandra, cea incomplet masticată, şi justificarea metafizică a tranşării ei „în porții egale, de mărimea unui hotdog luat de şcolari" nu trezesc simpatie, dar nici o oripilare destul de adîncă. Acesta ar fi defectul cărții lui Liviu Ofileanu: nu e atît de terifiantă pe cît e povestea brută a personajului pe care îl întruchipează. De asemeni, nici nu izbuteşte să ne convingă, ar fi şi greu, că bietul canibal avea şi el îndreptățirile sale cînd „a pariat pe toate lucrurile pînă la os", carnea fiind în tubul său digestiv. Sînt în volumul lui Liviu Ofileanu, indiferent de tema sa, momente de poezie bună, cum este de pildă textul „teresa": decesul mamei personajului şi înmormîntarea ei, relatate alb, cam ca în „Străinul" lui Camus. Pînă la urmă, volumul este un joc, are valoarea sa ludică şi trezeşte oarecare interes ca experiment bizar. Dar de la Liviu Ofileanu e de aşteptat mai mult decît această probă de excentricitate. Deocamdată, fiind abia la a doua carte, trebuie să-i spunem: „bun venit în literatură, mînca-te-aş!"
Publicat deHoria GârbealaEtichete: Liviu Ofileanu luni, 20 iunie 2011

Ştire
Horia Gârbea şi-a dat demisia din funcția de vicepreşedinte al ICR

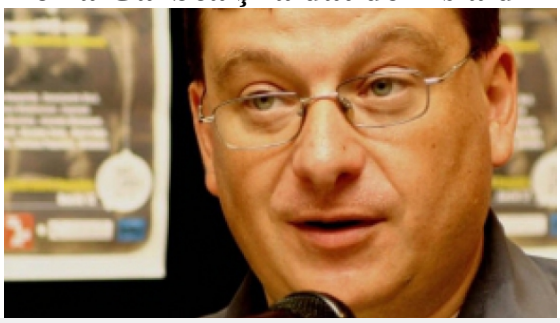

Foto: cartearomaneasca.ro

Citeste mai mult pe RTV.NET: http://www.rtv.net/horia-garbea-si-a-dat-demisia-din-functia-de-vicepresedinte-al-icr_85000.html#ixzz2WfMLYTzM

PUBLICAT Marți, 18 Iunie 2013 12:09 ACTUALIZAT Marți, 18 Iunie 2013 12:09 SURSA Mediafax. Horia Gârbea a declarat, marți, pentru MEDIAFAX, că şi-a depus luni demisia din funcția de vicepreşedinte al Institutului Cultural Român (ICR), după ce comisiile pentru cultură şi politică externă din Senat au decis să solicite revocarea

din funcție a preşedintelui şi a vicepreşedinților ICR. Citeste mai mult pe REALITATEA.NET: http://www.realitatea.net/horia-garbea-si-a-dat-demisia-din-functia-de-vicepresedinte-alicr_1206958.html#ixzz2WfIx8FWv Follow us: @realitatea on Twitter

Semnal editorial

Universitatea inedite
Ioan N. ROŞCA

Uha!
Mândră şi dreaptă
stă statuar pe picioare
ca un top model
cu pieptul uşor devoalat.
Pare o țărancă în sărbătoare
prin veşmântul ei bogat şi-nflorat,
ca un fel de port popular
adus în oraş de la sat.

Ochii săi
cu învăluiri şi scânteietori,
căprui la amiază,
de un albastru agresiv în faptul serii,
întrebători şi iscoditori,
te hipnotizează.

Priveşte, dar nu vede:
o orbeşte lumina de-afară.
Doar lumina lunii şi stelelor
o înfioară.
Ziua se retrage în sine,
dar noaptea revine
şi se simte aproape
de cei din spitale,
călători peste ape,
de muribunzii pe la casele lor,
de intelectualii visători,
care se plimbă prin viitor.
Ar vrea să se ştie
că noaptea nu, nu se moare,
că din moarte se-învie
şi îşi strigă prezența:
Uha! Uha!
ne mângâie
şi ne încurajează Buha.

Când, uneori, mai caut poezia

Îi mulțumesc copilului ce-am fost
şi satului de şes unde-am crescut:
poetul nu sunt eu, este copilul.
De-aş scrie, eu m-aş consacra doar prozei
că-n univers prozaic viețuiesc.
Ci, uneori, când caut poezia
şi mai descopăr semne de frumos
atunci revin şi redevin copilul
pe care ascuns în suflet îl păstrez.

Țărm

Pe-al vieții țărm stăm împlântați
şi nu vedem celălalt mal
nici râul care-ar fi să le despartă.
Ori poate că alt țărm nici nu există
decât ca o frumoasă-nchipuire
un tărâm ideal şi iluzoriu.
Dar, oare, țărmul nostru e real?.

Unde?

O fâlfâire de aripi în noapte,
ultimul tic-tac al ceasului meu
şi saltul este de-aici în niciunde.
A dispărut iarba verde de-acasă,
nu-mi mai foşnesc salcâmii şi duzii,
nu mai mă-ncinge pământul sub tălpi,
nu mai mă-ncântă fluierul mierlei,
nici simfonia vântului aspru, tăios.
Voi unde ați rămas, ființe dragi,
unde eşti tu, iubirea mea de-o viață,
unde eşti tu, ultima mea iubire?

Mircea Petean sau auriul arderii...

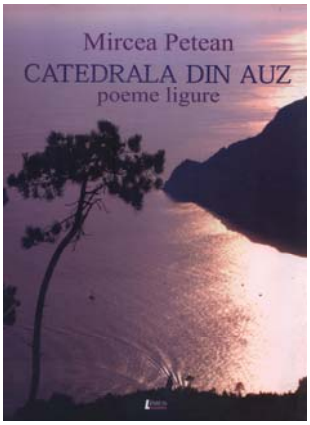

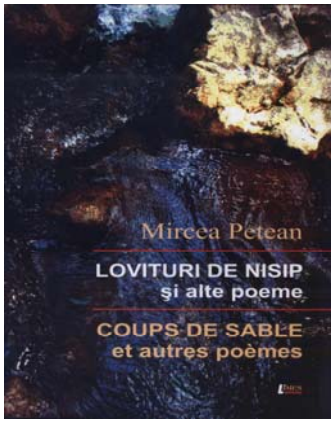

Noua nouăgenerație

Ileana P. GATI

Dezmierdată sunt de cine mă pierde

Am stat aseară până am obosit între noi doi
şi nu ştiam cui să-i vând dreptatea,
mai târziu am înțeles că măcar eu
trebuie să-mi fiu prieten,
liliacul să fie sigur că înfloreşte, s-a mutat,
lângă drum, o bancă îmi număra lacrimile,
va veni noaptea şi clopote de argint înghețate
vor surâde,
toate bisericile din lume cresc după cruce,
nu veni, nu te duce, eu, a treia persoană,
scriu cuvinte de apă curgătoare,
lebede negre dansează pe muzica lunii,
nebunii cresc doi câte doi,lanțuri,
dezmierdată sunt de cine mă pierde,
jocul de noroc creşte miza.
Am stat aseară până am uitat
ceasul de perete
la mână!

Voi pleca dezbrăcată spre mâine

Nu ştiu de unde începe şi unde se termină acest drum pe care îl străbat. Zilnic, caut lumea căreia i-aş putea fi odisee, cumpăr scump şi vând ieftin giuvaeruri şi apoi străbat cuvintele, ținînd la piept propoziții care nu mă înțeleg. Sunt eu această dimensiune necatalogată de niciun principiu? Alerg cu brațele întinse să ascund disperarea care începe întotdeauna de la marginea potecii. Odată, parcă am învățat să

fiu eu, dar apoi, când m-am îmbrăcat în tine, am uitat cum se construieşte independența.
Te consum ca pe o eră netrecută în manualul de istorie, deşertul mă ovaționează, pentru că ştiu să găsesc cel mai bine căi înapoi, înainte, pot doar să-mi închipui că merg.Îmi spun mereu că poate mi-ai ascuns hainele în ziua de ieri şi dezbrăcată nu pot să trăiesc prezentul. Inima creşte şi fuge să alerge minutele, e maratonul căutării de mine. Interdependența mă cauzează, rana cuvintelor soarbe cupe de şampanie în centrul lumii, plouă cu desprinderi de trădări, acționez gândurile şi ringhispilul vieții îmi face rău. Opriți, mă doare, am probat toate stările, nestările adulmecă acest pas, voi pleca chiar şi dezbrăcată spre mâine, îmi contemplu stângăcia de a uita.

Confluențe egida brâncuşiană

Medalion Cristian George BREBENEL

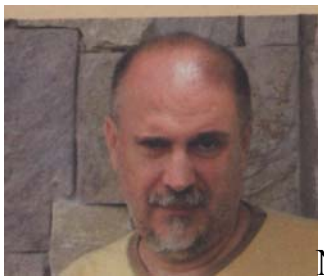

N. 10 dec. 1955 Bumbeşti-Jiu, Gorj. Studii de arhitectură şi filosofie la Cluj şi Bucureşti. Colaborări cu poezie, eseu, proză scurtă, teatru, fragmente de roman la revistele: Ramuri, Luceafărul, România literară, Tribuna, Contemporanul, Convorbiri literare, Semne, Noua ProVincia Corvina. Redactor la revista de cultură Columna, Tg. Jiu.

Volume: Despre ființă, eseu, ed. Crater 1998; Guvernământul General al Genezei, ed. Cartea Românească, 2003, roman. Paşaport pentru zile de ceremonie, ed. Brumar, 2013.

Cartea care ne caută:

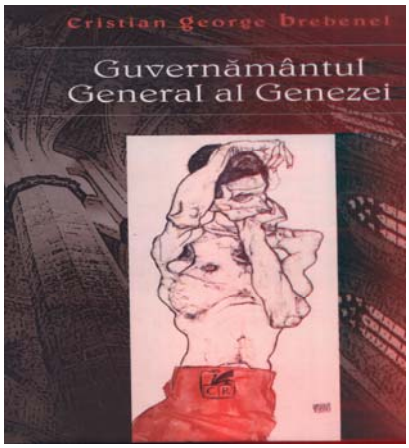

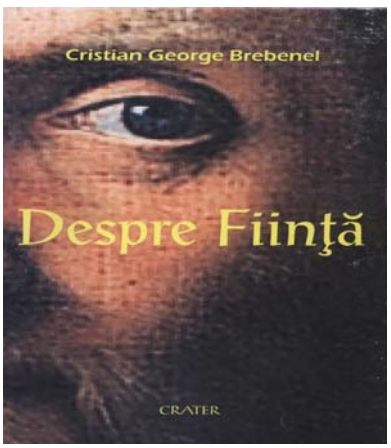

Referiri tangențiale: „Filosofia acestui pe nedrept puțin cunoscut autor, impregnează livresc şi poezia sa, şi proza: cele trei registre sunt, de fapt, teandra unui

energetism whitmanian, - în poezie,- şi cvasi- rezonanțe cu Max Blecher, căruia îi e declarat discipol: „Paşaport pentru zile de ceremonie" – negreşit referențială, ultra-parafrazică, colocvială, prin amploarea discursului existențuialist, al „ bizarei aventuri de a fi om"... Cartea este aşadar o ceremonie, este „ oraculară" şi consider că eseistului nu i-a scăpat nici Max Scheler... (Poziția omului în cosmos) , nici studiile unei cercetătoare ştiințifice de calibrul Angelei Felicia Botez. (Postmodernismul în folosofie)... Aphoria, sentențele după Aristotel, socratice, fac din lirica sa, foarte trepidantă, un recital încântător; textul are sfericitate hologramică, temele esențiale ale Ființei fiind condiția umană între Acum-ul timp-spațiu şi Incognoscibilul Divin; starea este una de terror- mentis, contrapunctînd spaimele, fricile de care vorbesc trialiştii Heideger, Jung, (Cartea roşie), Popper, Konrad ş.c.l.) dar şi din „ grădina hermenică" a unor V. Voiculescu, via Bacovia...Un profetism asumat raționalist- cartezian- montaigne-ian...prin semiotica unicului Umberto Eco, („ neo- sacerdoții barbarilor") şi mai din adânc, din miturile esențiale, animiştii alchimici – şi neo- animiştii, psihologii transmodernişti, (minus Denusianu şi resurecția protocronismului) – cât şi propensiunea în forță versus blagiană- noicană (!) - într-un cuvânt o fascinantă tensiune metafizică (şi antimetafizică, paradoxal) – antitezismul şi „ luciferismul" clamat de Ulici, parodiat de Sorescu...Spectogramele acestui foarte înzestrat- prin cogito, feeric, prin ludicul (ne- oniric) – ornamentic şi spasmodic uneori, auto- scrutînd „ atemporalul", durata dintre veghe şi vis a unui psihanalist , al „ stării de nestare", cu stranietăți abisale, extaz şi agonism, etc. – ne relevă un foarte serios Poet Îngândurat şi combatant în paradigma Labirinthului cel purtat de umeri...În bizara, într-adevăr, semiologie praxis a Condiției: prin aceea că „ ceva mai mult decât carnea (Bukovski), caută ..." izvorul din care curcubeul îşi bea frumusețea şi nemurirea". (Blaga, totuşi, probabil – posibil, după Diferențiarele divine...). Forța comunicativă a acestui scriitor constă, dincoace de cultura poezic-filosofică, de străpungerea intuitivă superioară a inteligenței materiei„...în tranfigurarea năvalnic-silogistică, terifiantă prin plasticizarea fastuoasă, a „ delirului suprafețelor", flux- refluctuantă : abisalul sublimat pe luciul apei- Memoriei primordiale, ancestralitatea. Omul din interregn, aici, este al mineralității, mai mult decum al vegetalului, al astrofizicii, deci cosmosului referențial, macro- micro cosmos: oglinzile Logosului, ci nu scânteile lui Iov, *voila !* Revelațiile sale, iată, ni se transmit magic, cumva fractalic, asomptic şi ...eliadesc. Nu transpare, însă este ceva în vraja acestui poet campestru, din poetul arab de expresie românească, Djamal Mahmoud, pe care l-am prefațat la aceeaşi editură de elită.**PS**. Aş fi curios cum sună această poezie într-o limbă anglo- saxonă şi, desigur, neolatină. *Slavică nu*! Erudiția copleşitoare vine din substraturile unei Memorii, de sub „ centura de iridium" a Eonilor, fără durate...Îi sunt recunoscător lui Dumitru Tâlvescu, pentru a mi-l fi semnalat şi eminentului editor Robert Şerban, de a-l fi pus elegant în operă. **(Eugen Evu)**

Evenimente USR 2013

Florina Ilis, Mircea Mihaies si Radu F. Alexandru, laureati ai premiilor USR
Luni, 10 iunie 2013, ora 18.00, în Sala Oglinzilor de la Casa Monteoru (Calea Victoriei nr. 115) din Bucureşti, a avut loc festivitatea de decernare a Premiilor Uniunii Scriitorilor din România pentru anul 2012.

Juriul de nominalizări a fost format din: George Vulturescu (Preşedinte), Gheorghe Glodeanu, Paul Aretzu, Alex Goldiş, Gabriela Gheorghişor.
Juriul de decernare a premiilor a fost alcătuit din Gabriel Coşoveanu, Irina Petraş, Cornel Ungureanu, Dan Cristea şi Mihai Zamfir. Florina Ilis a obținut premiul la secțiunea „Proză" pentru romanul *Viețile paralele*, apărut în 2012 la Editura Cartea Românească, disponibil şi în ediție digitală. Pentru acelaşi roman, Florina Ilis a mai obținut două distincții: Premiul Național de Proză al Ziarului de Iaşi, ediția 2013 şi Premiul Radio România Cultural.

Florina Ilis a debutat cu volumul de haikuuri *Haiku şi caligrame (2000)*, urmată la scurt timp de două romane, *Coborîrea de pe cruce* (2001) şi *Chemarea lui Matei* (2002). Cel de-al treilea roman, *Cruciada copiilor (*Cartea Românească, 2005*)* a fost distins cu premiul Cartea Anului 2005, Premiul pentru Proză al Uniunii Scriitorilor din România, Premiul „Ion Creangă" acordat de Academia Română, Premiul *Courrier International* pentru cea mai bună carte străină etc. şi tradus în limbile ebraică, maghiară, spaniolă, italiană, franceză. A mai publicat: *Cinci nori colorați pe cerul de răsărit* (2006), *Lecția de aritmetică* (2006) şi *Fenomenul science fiction în cultura postmodernă*. *Ficțiunea cyberpunk* (2005). Premiul USR la secțiunea „Critică, eseu, istorie literară" i-a revenit lui Mircea Mihăieş pentru volumul *Ce rămîne. William Faulkner şi misterele ținutului Yoknapatawpha*, apărut la Editura Polirom, în 2012. Pentru acelaşi volum, Mircea Mihăieş a mai obținut o nominalizare la Premiul „Cartea anului 2012", acordat de revista *România literară*. Mircea Mihăieş identifică mecanismele literare prin care Faulkner, un autor devenit exponent al unui loc şi al unei culturi anume, nostalgic după acea lume pierdută, neacomodat la valorile civilizației moderne, a reuşit să fie, vreme de cîteva decenii, una dintre

efigiile prozei moderniste şi un stilist de o incontestabilă originalitate. Studiul său încearcă să determine complicata relație a lui Faulkner cu modernitatea, avînd în vedere faptul că personajele sale sînt indivizi din lumea rurală, cu un limbaj şi un comportament caracteristice mediului respectiv, pe cînd modernitatea e aproape prin excelență născută din nevoile de exprimare ale civilizației urbane.

Mircea Mihăieş (n. 1 ianuarie 1954) este profesor de literatură engleză şi literatură americană la Universitatea de Vest din Timişoara. A fost distins de trei ori cu premii ale Uniunii Scriitorilor din România. La Editura Polirom a mai publicat: *Masca de fiere* (2000), *Viața, patimile şi cîntecele lui Leonard Cohen* (2005), *Metafizica detectivului Marlowe* (2008), *Despre doliu* (2009), *Ultimul Judt* (2011). A scris şase cărți împreună cu Vladimir Tismăneanu, dintre care cinci au apărut la Editura Polirom: *Balul mascat* (1996), *Vecinii lui Franz Kafka* (1998), *Încet, spre Europa* (2000), *Schelete în dulap* (2004), *Cortina de ceață* (2007). La Editura Polirom a apărut, în mai multe ediții, şi romanul scris împreună cu Mircea Nedelciu şi Adriana Babeți, *Femeia în roşu*.Premiul secțiunii „Teatru" i-a revenit lui Radu F. Alexandru pentru volumul *Teatru 7*, apărut tot 2012 la Editura Cartea Românească.Piesa *Labirint (Love's stories)* – „Cea mai bună piesă a anului 2010" la Concursul UNITER: „La premieră, am simțit cum emoția inundă sala", nota criticul de teatru Maria Sârbu. *Românica (Tsunami)* este o comedie spumoasă, un pamflet, în esență politic, care amendează moravurile din „minunata lume nouă" apărută în nesfîrşita tranziție autohtonă. Drama *Gertrude* dezvăluie un secret care a stat ascuns în culisele teatrului elisabetan preț de cinci secole. Cine este ucigaşul regelui Danemarcei? Prințului Hamlet i se revelează cruntul adevăr: *tatăl său este ucigaşul tatălui său*.

Radu F. Alexandru a debutat în 1971 cu volumul de proză *Cu fața spre ceilalți*. Volume de teatru: *Buna zi de mîine* (1981), *Mlaştina* (1992), *Nimic despre Hamlet* (1995), *Poveste despre tatăl meu* (2006), *Tsunami* (2008). Scenarii de film: *La capătul liniei* (1981), *Punct. Şi de la capăt* (1986), *Omul zilei* (1997), *Damen-Tango* (2004), *Second Hand* (2005), *Şarada* (2012).I s-au decernat numeroase premii şi distincții importante pentru dramaturgie, în țară (inclusiv ale Uniunii Scriitorilor din România) şi în străinătate.

Exegeze critice

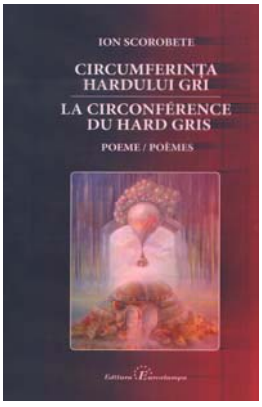

Despre Ion Scorobete „ Circumferința hardului gri/ La circonferrence du hard gris", editura Eurostampa, 2013
-sau ochiul compus al textului...

Ab origine, odată- născut în arealul mirific-terasat-piramidic, de la Meria (Poiana Rusca), deci coborâtor din sanctuarica egida mito-Densusiana de tip *kogaionic*, Ion Scorobete a urmat un itinerar spiralat, suitor alpin şi scoborâtor campestru (banatic),- marcându-l cu „troițe"- cărți care mai de care mai demne de primit şi contemplat; dintre cele ce le am, una îmi pare a scepticismului

cioranian, suspendată pe cant într-un raft al odăii, salvat de la donații: „ Biblioteca de zgomote”...Ea a fost una indignat juvenaliană, via sorescіană, a acelui umberto-ecouan Der Buckenwurm (Viermele de carte) –din „Numele trandafirului”...Poetul hunedorean acuzînd prin parafrazic livrescul (zgomotos), de filiație, credem şi nu uităm, artefactieră- (A. E. Baconsky (din exilul german), Nae Prelipceanu, Negoiță Irimie, Nichita Stănescu etc. , confluențiştii and cohorta) al, „zigzagismului” crostoian, maimuțărindu-i pe Agârbiceanu, Silvestri sau Mariana Brăescu, de par example... Ion Scorobete a evoluat liric în cheie proprie - aş zice dublu - franceză (suprarealiştii!) – şi pe fibra de rezistență a Mithosului - rostirii pe care i-am numit-o undeva *sanctuarică,* sau epifanic-noicană.
În proză, el devine avocatul geniului național (ființei): vezi modelul Traian Vuia, pledat inclusiv la Paris! Cărțile sale sunt scrutări, radiografii, aparent ermetice, saturate livresc, însă imunitar protejate de patosul originist ultra- decantat.Într-o ordine non- cronologică, enumărm câteva relevante în sensul sus scris:Mierea de pelin, Pădurile celeste, Geometria zăpezii, Imperiul mărunt, Ziua tip vagon, Îmblânzitorul de sfere, Exerciții de singurătate, şi iată, volumul bilingv, versiunea franceză Ecaterina Chifu, „Circumferința hardului gri”- lansat recent în locul nu departe de unde cândva Ion Scorobete venea din munți la şcoala din Densuş, la Hațeg. Scorobete nu este nici de departe pe filiația moldo- ruteană Labiş, Nichita Stănescu, Mazilescu...ci este un apollinic.... Erosul şi thanatos-ul sunt de profunzime, binom al „ Guvernământului general al Genezei”, cum splendid defineşte Cristian George Brebenel, brâncuşianul, un recent studiu ontologic (editura Cartea Românească). Ion Sccorobete este poetul îngândurării duratei, al Hardului gri (cerebralului), al memoriei lungi, ancestrale, şi al devoalării – descărcării semantice.Unica „ complicitate” livrescă a poetului nostru este cea cu Sinele- sinea dintre suflet şi cogito: cartea e spectografică, (ideografică!) – precum a unor *psiho-celule stem*, vindecătoare, catarsică. O carte a revelației: impactului terifiant cu Cyborgul, a omului antic, ancestral. Drama şi zvâcnetul semantic al arhetipului, riscînd sufocarea şi ruptura de ființa heideggeriană. Feericul ca armă melodioasă (!) contra retardismului indus şi precipitînd alienarea, via internet, într-o lume tot mai demențială, aplatizantă, cum zice Ion Pachia Tatomirescu. (vezi şi Roşu vertical N.S.) - venind via eladică, poetul eludează psihanalitic majusculele Semnificatului, filosofic discursiv: (v. Umberto Eco):

„În absolut te întâlnesc la întoarcere/ să nu-ți faci griji ulise/ suntem acelaşi sânge în originea / principiului/ cum mă adaogi spiralei prin variate/ replici/ la care nu s-a gândit schliemann...”
(Itaca, pag. 10).

„Prin umbrele de deasupra apelor ionice/ după unghiul din care este privită povestea”, poetul este delfic dar şi sanctuaric, cum am spus, originismul fiind nucleul dur, rezonant, dintre emifericele Nous şi Cogito. Ontopoesia sa este de cea mai elevată cultură noezic- poietică, o rara avis în aceste zvâcuri agonice care dinamitează

paranoic scrisul lirici românesc actual, suspendat din postmodernism, într-o zgomotoasă gemuire „antimetafizică...".
Legea poeziei lui Ion Scorobete este a sentinței aristotelice „ cunoaşte-te pe tine însuți". Ironismul este o remanență mecanică – parafrazică, soresciană, imunitară, ca iodul anti- radioactiv: *„culorile tare se estompează sub cearşaful aramaic/ pictat noaptea trecută" ca la comandă /...,,. înfrigurat în alb/ astrul sârguincios din iulie se adăposteşte de ploaie/ o perdea mai sus/ mă calomniază pentru intenție/ mohorâte conversațiile arborilor frecventează/ demisolul (contaminarea gri umblă ca o scrisoare deschisă/ prin piețele oraşului/ gestionează cu brio acest* final/ demachiat"...(Octombrie la final, pag 44). În fine, sanctuarismul (enteleheic") revine în spectrul verde- celestis, evocat în „ pădurile celeste"):*„ prin verdele gras pătrund în ruina ideilor care/ au ținut spate malaxării adversarului/ nu mai sunt urme de sâhe/ glasurile nutresc sub coperta/ den andezit (remember Soarele de andezit de la Sarmizegetussa Regală!, n) –urcă în şoapte/ sub ierburile care acoperăpărțile esențiale/ nemodernizate/ au un suspin begetal/ care-mi coboară pe şira spinării/ îmi blochează accesul spre locul de contact/..."(idem).* „ Rănile cicatrizate" semantic ale acestui Poet, au melosul de profunzime şi „exorcizantul exercițiu benign", cosmologic şi ontologic; hardul este spiralic, circumferențial şi guvernat de Intuiția ubicuă, sofianică, transcedentală. Ochiul compus al textului este al Marelui Anonim, căci aşa grăit-a Lucian Blaga „ (suntem) „ contemporani cu fluturii/ cu Dumnezeu". Iar „ hardul" este al „ diferențiarelor divine" (idem).

Eugen Evu

Cartea orăştiană
Ileana Lucia Floran şi metafora Ochilor- Clepsidră " răsturnată...

Măsurarea retrospectivă, inversă, clepsidrică, a Vârstelor, în care cuvintele – poezia nu sunt fire de nisip, ci *lacrimi (din Apheyron ¡) -(*deci curgere însă captivă a Apei - materiei primordiale din care ne întrupăm prin naştere, spre a străbate învers duratele, este alegoria – cheie a Ilenei- Lucia Floran din această carte de dragoste aproape vindecată de iluzoriu, de utopie; a neconsolării şi înserării elegiace, epitafice; măsura este numărătoarea pulsației-cuvânt, dintre Subiectiv- (eul creativ, metafora) şi Predicație,

" Distanța/ dintre ceea ce simt/ şi ceea ce spun/ se măsoară/ în lacrimi.
(Măsura).

Vârstele s-au retopit concentric - repetitiv clepsidric, aidoma cercurilor anotimpurilor (circadiene), în starea paradiziacă, nostalgie a " inocenței nepierdute" : a inimii. Discursul hiper lucid este unul nelogoreic, nota bene, reductiv, montalian, ca în "oase de sepia": cerneala este seva care a devenit sânge prin interregn, ideile au fost redistilate prin cogito; a rămas goliciunea pre- edenică, ostenită baudelarian (...), după alungarea în extramurros: dualitatea este stigma umanului izgonit, cenzurat, explicit definită: "un război (al Sinei!) – cu sufletul:

Mi-am filtrat faptele, ideile,/ gândurile, visele.../ şi-apoi.../ mi-am simțit / trupul/ gol şi izgonit,/ dincolo de orice iertare,/într-un război continuu cu sufletul. Stigma culpei sub" diferențiarele divine", este remanenta mistică a paradogmaticului indus din canoanele biblice, însă oarecum raționaliste, prin ironia subtextuală din multe poeme; În oglinda acestei "goliciuni", i-au rămas cuvintele, povestea (mitul, codul semantic) din parabola povestaşului, al războinicului luminii, cohellian, fluturînd, ca un siaj inefabil "nesfârşitul"; feminist definit " al dărurii păcătoase": ***Doar cuvântul a rămas./*** *Povestea mă mai ține de mână/ fluturînd/ nesfârşitul/ nătâng, strivit de-un colț /* ***al dăruirii păcătoase.***

Este aici haloul elegiac trans- modern însă subțiat la Ileana Lucia Floran, al Filiației blagiene, dar şi noicane, dar şi dinspre recentul Aurel Pantea- poetul... al "nimicniciei" (v. Dan Constantinescu, Aurel Pntea) -şi efemerității; enunțul poetei este ars- poetic, simplificat- explicit, fără broboade, de-acum inutile, cum fardurile : cuvintele poetesei orăştience sunt " bandaje nirvanice", comparația este frustă, amară, într-o post- blagiană, (din Lancrăm!) -noicană, (de la Păltiniş!) cheie epifanică: "jarul pe zăpadă" a lui Gabriel Petric, devine "*destin răsturnat printre flăcări"; existența în corp este sferic androginic-platoniană, sub stigm învinuirii, una Genomică, pecetluită din Mit ca "păcat originar"...*

Zadarnică trudă/ a unui destin rotund/ răsturnat printre flăcări/ ca o umbră pe un caldarâm,/ în miez de zi.

Luciditatea este cumva a chiar cognomenului (Lucia! Lumina aşadar), senzualitatea deplânsă prin lamento-ul, este a sentimentului estincției din trup şi presentimentul vag al resorbției în atemporal. ntregul florilegiu orânduit inteligent, cu o ştiință fină a cultivatorului de sine, (cu sfericitatea şi feminitatea textului) – este al unei hermeneice vocații de a SE înțelege şi ex- comunica în ceilalți, prin dăruire sinceră, eul fiind Subiectul, Metafora, El, predicatul, dimpreunarea fiind actul sacerdotal al evadării din " real", unul nu cotidian, cât nocturnal, sublunar. Ritualul e al unei hierofanii(sau hierorgasm semantic!) .Textul devine pat al lui Procust, cu atlazul înnăsprit al hierofanicei " logodne celeste", logos- logostea :

" Eu/ sunt subiectul,/ metafora,/ farul care învolburează văzduhul luminându-ți calea./ Tu/ eşti predicatul/ evadarea mea din cotidian,/ viața cu care m-ai îmbrăcat/ învățându-mă s-o trăiesc".

Doimea iin – yang suspendă efemer o stare iluzorie a teandrei, a treimii Fiindului: "războiul Sinelui cu Sinea", unul latent, altul deja epuizat: NOI – devine semnul lui Durer, al împreunării ca palme-n rugăciune, dacă nu cumva a unei rugăciuni cu pumnii strânşi:

Noi/ suntem palmele/ care aplaudă călătoria/ prin tărâmul nesfârşit al dragostei...

Metafora clespidrei – răsturnate, este inevitabilă:

" cele două jumătăți ale unei clepsidre/ din care nisipul se scurge/ în cascade înspumate,/ transformându-se, instantaneu/ în versuri îmbrăcate în lumină./ Descântecele-şoapte/ ne-ajută să respirăm tridimensional/ devenind, împreună, adevărați."

O redefinire poetică remarcabilă – şoapta ca descântec- divinație, mantică, a transferului (sinergezic, elevat, eleatic ¡) dinspre catacombicul dantesc, în iluminarea din logosul ce penetrează "logica" orizontalei, crucificarea ca trup degravifiat, întru a se sublima duhul sofianic, al alchimiştilor d'antan. Doimea, *prin împreunare extactic-agonică,***întru adeverire.** Oricare dintre poemele Ilenei Lucia Floran sunt decodificabile în cheie semantică de o magnetică asumare şi cu harul comunicării afin- elective la un cititor cultivat. Şoaptele sunt de fapt suspine înfăptuind seara în care se prefigurează, valpurgic, o CIRCULARĂ, repetitivă nouă dimineață; de aici, titlul de poeme concentrice. În fine, jocul solilocvial cu oglinzi-cuvinte al poetei fiind asemeni cercurilor pe apa unei înserări, la uşa de ieşire pe unde a intrat (labirinthic), se potoloeşte în jarul unei meditații, durerea esoterică, transpusă "ca o "alunecare din ochi, spre suflet": epitaful este al însăşi acelei îndurerări din organic, ce nu rămâne decât a mineralului, a elementelor, ca pe o stelă – ultima pagină a unui vis concentric, undele se întorc în abisul acalmiei, însemnele (cuvintele) mai fiind doar o inscripție tristă: "*floare-albastră/ totuşi este trist în lume*"... Şi înmugurirea albă-dalbă, a tâmplelor.

Căci(durerea)
a plecat spre locuri fără nume,
să vadă şi pe-acolo ce se-ntâmplă,
lăsându-şi versurile triste-n lume,
ca să-i înmugurească lângă tâmplă...

(epitaf).

Cel puțin în versiunea română, avem o poezie de amor de o rară autenticitate, prin simplitudinea – ci nu simplismul,- confesiunii feminine, prin trendul ei empatic. O poezie pe care o ştim...decând lumea, a cuvântul de dragoste şoptit în ureche...

Scrisori din diaspora română: Teresia Bolchiş- TĂTARU

Regionalizare?

România? Ce să mai facem cu ea? La ce ne ajută? Ba din contră, ne încurcă! Mai ales pe tovarăşii ruso-sovietici i-a deranjat de întotdeauna, nu de aceea a declarat sadicul asiatic tovarăş Molotov, ministrul sovietic de externe, la 10 Febr. 1947, la Conferința de Pace de la Paris, că: ***"România este o greşală a istorie. O insulă latină într'o mare slavă, deci trebuie ştearsă de pe harta Europei, iar acum a venit momentul!"*** Dar uite că "momentul" acela a trecut şi România a rămas pe harta Europei, încă un jumătate de secol. A venit însă "momentul" acum, după două mii de

ani, să o ştergem şi de ce nu? Dacă aşa ne dictează Mafia, care nu ne mai vrea, (să fim pentru noi!) dar care, de fapt, când ne-a vrut? Aşa, şi acuma noi, punem în aplicare ”instrucțiunilii” mafiei, *să nu mai fim!* Care noi? Aceia pe care ne-a creat mafia, timp de 50 de ani, intelectualitatea românească, ”pătura” socială, care nici măcar ”clasă” nu eram ci doar o pătură, care va să zică, o cârpă bună de şters cismele sovietice şi asta am rămas în continuare, o *cârpă,* de data aceasta de şters ghete capitaliste occidentale, în speță de la Bruxelles şi New York. *”Ei, nici chiar aşa!” ”Dar cum altfel?”.”Aşa,că facem regionalizare, federalizare, pentru că...investiții şi etc.” ”Ce vorbeşti! Da, la unguri, în Ungaria, care are un avans înaintea noastră în UE(parcă de zece ani) nu era nevoie de regionalizare, investiții şi et. co. numai la noi? Auzi, vrei să fim serioşi? Desigur că numai la noi era, sau mai bine zis este nevoie* de *regionalizare, pentru că doar numai la noi este Transilvania, aceea care trebuie lichidată odată şi asta pentru că ne trebuie nouă, săcuilor şi iredentiştilor şi acuma am găsit metoda prin care să o facem: punem în aplicare planul Molotov! Împărțim România în regiuni de est şi vest şi centru şi sud şi cu asta am gătat cu România, căci doar est şi vest şi sud şi nord, sunt pe tot Pământul şi atunci facem din România o apă şi un pământ! Fără Transilvania, care numai aici era şi este! Fără un Maramureş, care numai aici era şi este şi pe care nu l-au distrus regii unguri în decurs de secole, ba l-au respectat, datorită voievozilor lor, a valahilor, care erau oameni liberi după al lor jus valachicum, şi niciodată românii n’au fost mai români şi mai liberi sufleteşte decât sub unguri! Că ne-au încălecat, că ne-au asuprit că ne-au deznaționalizat, da, toate le-au făcut, dar noi am rămas români, ieri ca şi alaltăieri, dar ce suntem azi? O intelectualitate cârpă şi asta nu pentru că aşa suntem sau vrem, noi, ci pentru că aşa am fost ”creați” de mafia ocultă, comunistă, care aşa ne voia pentru că aşa îi trebuia! Intelectualitatea noastră luptătoare,idealistă şi patriotă până la jertfa supremă, a fost decimată în* ”lupta de clasă!”*în* ”trecerea de la capitalism la socialism, care la noi în România s’a făcut fără vărsare de sânge!” Auzi, gunoaiele spurcate cum ne îndoctrinau la cursurile de marxism- de politică materialist dialectică, când nici într’o țară din lagărul sovietic, această trecere n’a fost mai sângeroasă ca la noi, cu milioane de deținuți politici, exterminați în închisorile tovărăşeşti în care se ducea această ”luptă” satanică inegală în care ”acuzatul,, fără vină nu avea nici o posibilitate de apărare. Ei, această ”cârpă” care nu mai ştie să abă glas, să se impună, să protesteze, să fie conducătoarea acestui popor, care s’a obişnuit să spună şi să se complacă în aceea, că: *”lasă, că merge şi aşa!”* sau: *”ce să te bagi, că nici aşa nu te aude şi nu te ascultă nimeni!”* sau*: ”eu nu mă amestec în plotică, nu mă interesează!” ”da, dar se face pe spinarea ta şi tot tu o tragi!”* Deci, care va să zică, ce să te bagi... şi atunci nu ne băgăm! Dăm cu dacismul, fără romani, dar le tăiem capul la fiecare, ca să rămânem, ce? Euişti sau invers ueişti, că doar să mergem cu ”cioaica” să ni se dea un polonic de zamă îmbătată de cap am învățat de la colhoz, aşa că, mult de învățat nu mai avem, căci ştim deja lecția. Ce ne mai rămâne? Să’i mulțumim tovarăşului, a, aprdon, lui tătuca Stalin că ne-a învățat un patriotism ”nou,, ba ni l-a şi implântat, cu spinare de gelatină şi gură cusută! Să’i mulțumim discipolului său de la noi, tovarăşului Gheorghiu-Dej, ”băutorul de sânge” care ne-a

căsăpit intelectualitatea adevărată în ”pensioanele” tovărăşeşti, ”iubitului fiu al poporului” care a creat intelectualitatea nouă, de cârpă şi urmaşului său tov Iliescu, care prin mineriade a ajutat instalarea la putere a acestei ”creme,, telectuale de moluscă. Ce să mai spunem? Din inimă la mulțumim tuturor pentru ”învățătura” ce ne-au dat-o şi le mai spunem că o să punem o pilă bună pe lângă Spurcăciune cel mare să nu’i chinuie prea rău în focul iadului, ci să le fie îngăduitor, pentru ”binele” ce ni l-au făcut şi măcar să le lase o ferestruică, cât de mică spre România, pe care noi azi, la învățătura lor o ucidem, să se bucure măcar cu atâta în focul Gheenei! Vezi, asta da, realizare**!(T.B.T. este originară din Silvaş, Hațeg**).

Germania, Ausburg şi Baia Mare

Primim : Lucreția BERZINTU (Israel)

Scrisoare despre Mizzi LOCKER

Soprana Mizzi Locker (ns.14.01.1917) care s-a nascut la Radauti, a copilarit la Storojinet (azi Ucraina), s-a casatorit la Cernauti la 21.11.1934, apoi, in urma pactului incheiat intre Rusia si Germania din 1940 (Ribbentrop - Molotov) i s-a luat casa si ea cu familia s-a refugiat la Cernauti, stand intr-o camera cu chirie. A urmat sederea in ghetou iar la 14 iunie 1942 a fost deportata impreuna cu alti evrei, 745 in acel transport, in vagoane de animale, intr-un lagar german din Ucraina (Mihailovca, dincolo de Transnistria). S-au salvat doar 13 persoane, cei care au auvut curajul sa evadeze, dupa aproape un an de chin. Prima care a dat startul la fuga a fost Mizzi Locker impreuna cu sotul ei, la 26 mai 1943. Soacra ii murise in brate cu cateva luni de zile inainte iar fratele sotului (medic) a fost ucis la groapa comuna in decembrie 1943, impreuna cu toti ceilalti, dupa ce au fost transferati la Tarasivka (Ucraina). Prin 1945 Mizzi s-a refugiat cu familia in Romania, la Bucuresti, dar si celelalte persoane supravietuitoare (11) s-au refugiat la Bucuresti. In fiecare an, acesti 13 supravietuitori, comemorau moartea celor toti, ucisi la groapa comuna. Se intalneau, prin rotatie, la cineva acasa, se manca supa de mazare (dar nu furajera!) si se vorbea despre cele intamplate in lagar, mari tragedii. Foarte impresionant! Mai ales ca, oficial, in Romania socialista/comunista, nu se vorbea despre deportari, pogroame... contra evreilor si tiganilor. In decembrie 1950 au plecat in Israel. Cred ca, in prezent, Mizzi este singura in viata dintre cei 13 supravietuitori. Sotul ei (Brnhard Locker) a murit in 1971, bolnav de cancer la colon (in lagar li s-a dat mazare furajera, ca hrana), la putin timp de cand reusise sa obtina titlul de doctor in fizica - matematica, in Franta, la Grenoble. El era profesor la Universitatea Bar Ilan din Israel.

Mizzi Locker s-a remarcat cu talentul de a canta inca din copilarie. A fost descoperita de cantorul Sinagogii din Storojinet, cand facea repetitii, pentru corul de

la Sinagoga, cu cei opt frati ai lui Mizzi, acasa. Mizzi nu-si aminteste de tatal sau, fiindca murise, bolnav de cancer, cand era foarte mica. Asa ca, mama ei a trebuit sa se descurce sa creasca cei noua copii. A nascut zece dar unul a murit la nastere. Mizzi este ultimul copil nascut si singura fata la parinti. Asa ca saracia si-a pus amprenta si pe viitorul muzical al lui Mizzi. Dar si soarta a contat. Cand a fost descoperita de un muzician din Kiev si urma sa plece la studii muzicale acolo, iar sotul ei, ca profesor la Kiev, a urmat deportarea. A cantat la serbarile scolare, in sali de spectacole in Storojinet si Cernauti, la Radio Cernauti, la Radio Bucuresti, apoi la radio Kol Israel, la Opera din Tel Aviv, la diferite concerte in Israel s.a. A lucrat si profesoara de canto, la Conservatorul din Tel Aviv si in particular, reusind sa promoveze multe talente muzicale israeliene, printre care si de origine romana. Este foarte impresionant sa vezi in casa ei, decupat din ziarele vechi, din Romania, din anii 1947 - 1950, programele de la Radio Bucuresti in care este mentionata si Mizzi Locker, cu muzica clasica dar si din muzica popoarelor. Apoi sa vezi afise din concerte, spectacole din Israel, pe care le-a pastrat 50 - 60 de ani. Dar si critici muzicale, laudative, aparute in presa vremii. Dupa moartea sotului, nu a mai putut canta pe nicio scena, de suferinta indurata prin pierderea celui mai drag om al ei, si, impreuna, au rezistat lagarului mortii fiindca fiecare a luptat sa traiasca celalat, dupa cele povestite de ea. Mare tragedie sufleteasca, care, in loc sa se dea uitarii, mai tare se accentueaza cu inaintarea in varsta. Cu nimic nu se poate evalua tragedia sufletelor de atunci, ale semenilor nostri, ale fratilor nostri, la urma urmei. Daca exista Dumnezeu, acesta e unul sigur, tatal nostru, fata de care, noi toti, locuitorii acestei Planete, suntem frati, idiferent de politici si doctrine religioase. Asta e parerea mea. Marile puteri se inarmeaza pentru razboaie iar altii se inarmeaza pentru aparare in caz de razboi. Cele mai multe suflete mor de foame si de sete, mai ales in tarile din lumea a treia, a patra s.a.m.d. Similar animalelor, selectia naturala, adica traiesc cei mai puternici de pe Pamant, cum vor muschii lor. O adevarata desertaciune, chiar desertaciunea desertaciunilor!!! M-am cam lungit la vorba, din revolta. Sper sa ma intelegeti si sa ma iertati.

Caleidoscop non- provincial

Obiect bizar de peste 300 milioane de ani descoperit în Rusia

Un bărbat din Rusia, atunci când a vrut să aprindă focul în casă cu cărbuni a descoperit o bucată de metal. Fascinat de acest metal, a început să-şi pună întrebări despre proveniență sa. Nu a mai stat pe gânduri şi a dus metalul într-un laborator pentru a fi studiat. Rezultatul a fost unul fantastic, pentru că specialiştii i-au comunicat că în urma raportul preliminar s-a stabilit că bucata de aluminiu datează de cel puțin 300 milioane de ani. Probabil că prima impresie a celor care au studiat artefactul a fost că natura l-ar fi creat printr-un procedeu necunoscut încă, dar studiile au arătat că de fapt metalul a fost turnat, ceea ce demonstrează că cineva a fost în spatele făuririi sale. Dar cine putea să construiască diverse scule din aluminiu acum 300 de milioane de ani? Găsirea artefactelor în cărbunele extras din pământ este un

lucru normal. În 1851, mai mulți muncitori într-o mină din Massachusetts au descoperit mai multe artefacte din argint. În urma analizelor de laborator s-a stabilit că ele fuseseră prelucrate manual în urmă cu 500 milioane de ani. Şaizeci de ani mai târziu, oamenii de ştiință americani au studiat un vas de fier, descoperit într-o altă mină din Oklahoma care avea o vechime de peste 300 milioane de ani. Apoi, în 1974, într-o carieră de gresie din România a fost descoperit o întreagă comoară de diverse ustensile, printre care şi un picior asemănător cu unul al unei rachete din zilele noastre. Toate aceste artefacte datează din epoca Jurasicului. Conform cercetătorilor, pe vremea aceea nu existau oameni pe Terra şi atunci cine a putut să le fabrice?

Obiectul misterios descoperit în Rusia a fost extras odată cu cărbunele din mina Chernogorodskiy, din regiunea Khakasia. Conform oamenilor de ştiinţă, cărbunele din această zonă are o vechime de circa 300 milioane de ani. Aceasta înseamnă că obiectul din aluminiu provine din acea perioadă. Nimeni nu poate spune cu exactitate cine l-a construit şi nici ce fel de civilizații existau în acea vreme pe Terra şi nici dacă existau, dar este cert că a aparţinut cuiva. Compoziția aliajului din care este făcut obiectul este de 98% aluminiu şi 2% magneziu. În urma testelor de laborator s-a demonstrat că aluminiul din aliaj nu este de proveniență pământeană, pentru că prezența de 2% a magneziului indica faptul că nu a fost realizat pe Terra. Aceasta este doar o ipoteză care poate să fie confirmată în urma testelor suplimentare.Forma obiectului este foarte ciudată pentru că seamănă cu un dintre de roată. Probabil că provine de la un mecanism distinct, iar un aspect şi mai bizar este mărimea neregulată a formei sale. Este atât de ciudată încât nu se poate determina de la cel fel de mecanism poate să provină. Probabil că obiectul provine de la un OZN care a aterizat pe Pământ, cel puțin aceasta este explicația cea mai plauzibilă pe care au găsit-o cercetătorii.

Phobos, satelitul lui Marte, este o nava extraterestră?

Un studiu efectuat, de un grup de specialişti intitulat MERS (Mars Express Radio Science), l-a avut ca scop al cercetării pe satelitul planetei Marte, Phobos. Este cel mai mare dintre cei doi sateliți ai lui Marte şi a fost descoperit de astronomul american Asaph Hall pe 17 august 1877 cu marea lunetă de 66 cm a Observatorului naval din Washington. În termeni generali, **Phobos** este un bloc stâncos de formă

neregulată, de aproximativ 27 km lungime pe axul sau cel mai lung. Suprafața sa prezintă un mare crater, numit Stickney după numele de familie al soției lui Asaph Hall, rezultatul unei ciocniri cu un alt obiect cosmic care ar fi putut să distrugă acest satelit.Orbita este aproximativ circulară, cu raza de aproximativ 9377 km, respectiv mai puţin de 6000 km de suprafața marțiană, fiind satelitul cel mai apropiat de o planetă primară din tot sistemul solar. Perioada orbitală este de 7 ore şi 39 minute. Specialiştii au dorit să determine structura internă a satelitului. Pentru aceasta au fost studiaţi parametrii gravitaționali în comparație cu alți sateliți. Culmea este ca oamenii de știință au ajuns la concluzia că Phobos este gol pe dinăuntru. Această concluzie poate să fie explicată prin două modalități, fie satelitul este un asteroid capturat de forța gravitațională a lui Marte, sau pur şi simplu este de origine artificială.

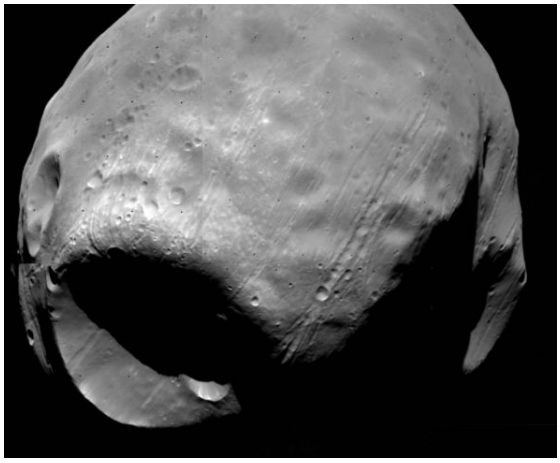

Nu trebuie să uităm teoria astrofizicianul rus Iosif Şlovski, care în anul 1959 susţinea că Phobos este de origine artificială şi pe interior este gol. Iată că această teorie se confirmă după mai bine de 50 de ani, fapt care poate să ne facă să gândim că ar putea fi o navă extraterestră care supraveghează o planetă care **ascunde atâtea mistere**.

Harta lui Bauche arată că Terra a fost locuită de ființe inteligente cu milioane de ani in urmă

Harta lui Finaeus a fost descoperită în Biblioteca Congresului de la Washington în anul 1960, de Charles Hapgood. Aceasta a fost desenată de către Oronteus Finaeus în anul 1531. Ca şi în cazul hărții Piri Reis, Antarctica este un continent vast, fără gheață, cu râuri şi multă verdeață. O altă hartă interesantă este cea desenată de Phillipe Bauche, un geograf francez din secolul al XVIII-lea. **Harta lui Bauche** a fost publicată în 1737 şi Antarctica făcea parte din continentele lumii şi asta cu mult timp înainte să fie descoperită. Şi de această dată continentul alb este prezentat fără gheaţă, cu diverse ape curgătoare şi forme geografice. Interesant este faptul că Antarctica este cartografiată precum două teritorii care sunt despărțite între ele de un fluviu imens. Geograful francez susținea că a desenat harta după alte hărți mai vechi pe care le-a găsit întâmplător. Acest fapt nu poate decât să demonstreze că în trecutul îndepărtat

Antarctica a fost un continent înfloritor cu foarte multă vegetație, unde diverse forme de viață îşi duceau existența în linişte.

Conform cercetătorilor, Antarctica a fost un continent verde, dar în urmă cu mai multe milioane de ani. De aici putem să deducem că hărțile după care s-a inspirat Bauche aveau o vechime impresionantă şi în acelaşi timp nu trebuie să ignorăm faptul că cineva le-a şi desenat. Acest fapt incredibil certifică existența oamenilor, sau altor forme de viață inteligente, care au trăit pe Terra în urmă cu câteva milioane de ani.Dacă luăm în considerare asemănarile celor trei hărți, Piri Reis, Finaeus şi Bauche, nu putem să ne întrebăm decât care este adevărata istorie a omenirii şi de când au existat ființe inteligente pe Terra?

Misterul călcâiului extraterestru de la Aiud

Un obiect metalic, descoperit în 1974, lângă Aiud, ridică mari semne de întrebare despre proveniența sa. Este vorba despre o bucată de aluminiu, care a fost descoperită la circa 10 metri adâncime în pământ, de o echipă de muncitori care efectua lucrări de excavare pe malul Mureşului. Bucata de metal misterioasă a fost găsită printre mai multe oase de animale preistorice, ceea ce sporeşte ciudățenia descoperirii. Oare ce căuta acest straniu bloc de metal printre oasele de mastodonți care datau de milioane de ani?Până de aluminiu a fost donată Muzeului de Istorie din Transilvania, dar în ciuda descoperirii impresionante nicio anchetă nu a fost declanşată în următorii 20 de ani. Abia în 1995, când editorii unui reviste despre fenomenele OZN au descoperit ciudata pană aruncată undeva prin subsolurile muzeului, s-a declanşat o amplă analiză asupra artefactului misterios. Până de metal cantarea aproximativ 2,5 kg şi avea o dimensiune de 20x12x7 cm. S-a constatat cu stupoare că are o vechime de

peste 20.000 de ani şi este format în principal din aluminiu (89%), şi din alte 11 metale inferioare, în proporţii precise. Oamenii de ştiință au fost şocați pentru că aluminiul în stare pură nu se găseşte în natură iar tehnologia prelucrării aluminiului a fost descoperită abia în secolul 19. Imediat s-au născut anumite prezumții, cum că până de la Aiud este de proveniență extraterestră, dar această teorie a picat în momentul în care istoricul clujean, Mihai Wittenberger, susținea că această teorie este imposibilă. „*Probabil că ufologii s-au gândit că nu există nicio legătură între oasele de mamut şi piesa de aluminiu. Ştiu că s-a vehiculat că e piesă extraterestră, respectiv că ar aparţine unei farfurii zburătoare, însă acum dovezile sunt clare. Nu e nimic extraterestru. Dacă era să cadă din cer, cu siguranţă aluminiul s-ar fi topit*“, mai arată Mihai Wittenberger. Şi dacă nu este de proveniență extraterestră atunci cine a fabricat această bucată de aluminiu acum 20.000 de ani?

Un inginer aeronautic care a examinat obiectul, a comparat blocul din Aiud cu un punct de suport pentru o versiune mai mică a unui modul de explorare spațial, cum ar fi un modul lunar, sau piciorul sondei Viking. Potrivit acestei ipoteze, obiectul, ca parte a unei nave spațiale extraterestre, e posibil să fi ajuns în rău, în urma unei aterizări forțate. Din această cauză mai este supranumit şi “**călcâiul extraterestru**“. Acestea sunt simple teorii care încearcă explicarea existenţei obiectului misterios, dar până acum niciuna nu s-a dovedit a fi plauzibilă. Cert este că până de la Aiud există şi are o vechime impresionată care în cele din urmă ne afundă în misterul inimaginabil al trecutului planetei noastre.

Mumia descoperita intr-o piramida din Egipt

De-a lungul timpului au existat diverse voci care susțineau că vechii egipteni erau în relații cordiale cu o civilizație extraterestră. Aceste teorii s-au bazat pe un zvon ciudat care spune că în Lahun, într-o piramidă de dimensiuni mici, aparţinând dinastiei

Senusret II, a fost descoperită **mumia unui extraterestru**. Descoperirea în sine nu a fost făcută publică niciodată, probabil că autoritățile egiptene doresc să păstreze secretul departe de ochii curioşi ai publicului larg din diverse motive. O fotografie însoțită de un comunicat neoficial oferit de un reprezentant din cadrul Departamentului de Antichități Egiptene sunt singurele căi de aflare a adevărului. Iată textul tradus:

Mumia pare să fie a unui extraterestru şi datează de mai bine de 2000 de ani. Umanoidul are capul oval, ochii mari, o înălțime de circa 150-160 centimetri şi a fost înmormântat într-un sarcofag special. Extraterestrul a fost consilierul regelui şi se numea Osirunet. Numele său are o rezonanță interesantă pentru că semnifică ***cel trimis din ceuri***." Corpul extraterestrului a fost înmormântat cu mare respect şi grijă, alături de mai multe obiecte ciudate care nu au putut fi identificate de către arheologi. Potrivit aceloraşi surse, mumia a fost descoperită de Dr. Viktor Lubek, profesor la Universitatea din Pennsylvania, din pură întâmplare, într-un compartiment ascuns din piramidă. Sursele egiptene au mai declarat că descoperirea o să fie ținută secretă până în clipa în care o explicație plauzibilă va fi găsită. Probabil că în viitorul apropiat această explicație pe care o caută guvernul egiptean nu o să vină. Cu toate acestea, descoperirea mumiei extraterestrului este un fapt clar care certifica legătură strânsă a vechilor egipteni cu o civilizație extraterestră.

*** conspect de Dumitru Tâlvescu şi Eugen Evu**

HAWK !: Hawking dixit...

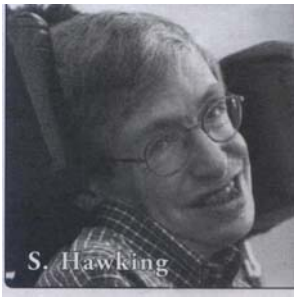

„Oamenii nu vor mai rezista încă 1000 de ani pe planeta Terra, a declarat celebrul savant fizician la un discurs ținut la Spitalul Cedras- Sinai din Los Angeles. Această poziție radicală vine ca replică la decizia NASA de a tăia fondurile pentru explorarea spațiului cosmic. Fizicianul a vizitat un nou laborator de celule stem, loc în care se caută metode de tratare a bolii Lou Gehrig - afecțiune care îl ține pe Hawking imobilizat în scaunul cu rotile. Savantul a iritat statul Israel, care i-a dat o subvenție de 100.000 de dolari, dar el a boicotat un simpozion israelina la care a fost invitat." **(Maximum Israel, 2013).**

Despre clonare ...

Perspectiva clonării umane, a bebeluşilor creați în laborator, este una dintre cele mai tulburătoare în avangarda cercetărilor: Oamenii de ştiință americani au extras celule stem din mebrioni umani creați...Celulele au fost obținute după ce experimentul reuşit cu oaia Dolly: au potențialul de a regenera organe şi țesuturi deteriorate. Există dezbateri aprinse pro şi contra în acest domeniu, privind moralitatea; tentația este irepresibilă, deoarece – de pildă,- cuplurile care au pierdut un copil şi pot plăti, ar obține crearea unui „duplicat"... Prin tehnica clonării, au fost transformate celule epidermice umane în celule- suşă,embrionare, care se pot transforma la rândul lor în orice țesut sau organ al corpului omenesc. În Marea Britanie, legea prevede că embrionii clonați nu pot fi implantați în corpul unei femei şi trebuie distruşi după cel mult 14 zile de la crearea lor. În alte țări însă, nu există asemenea prevederi. Perspectiva de a se crea ființe vii prin clonare alarmează lumea. Există cereri de interzicere globală a clonării, ca fiind „iresponsabilitatea dusă la extrem**". (Dailly Mail, 2013).**

Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!...

Biblioteca de la Săcârâmb

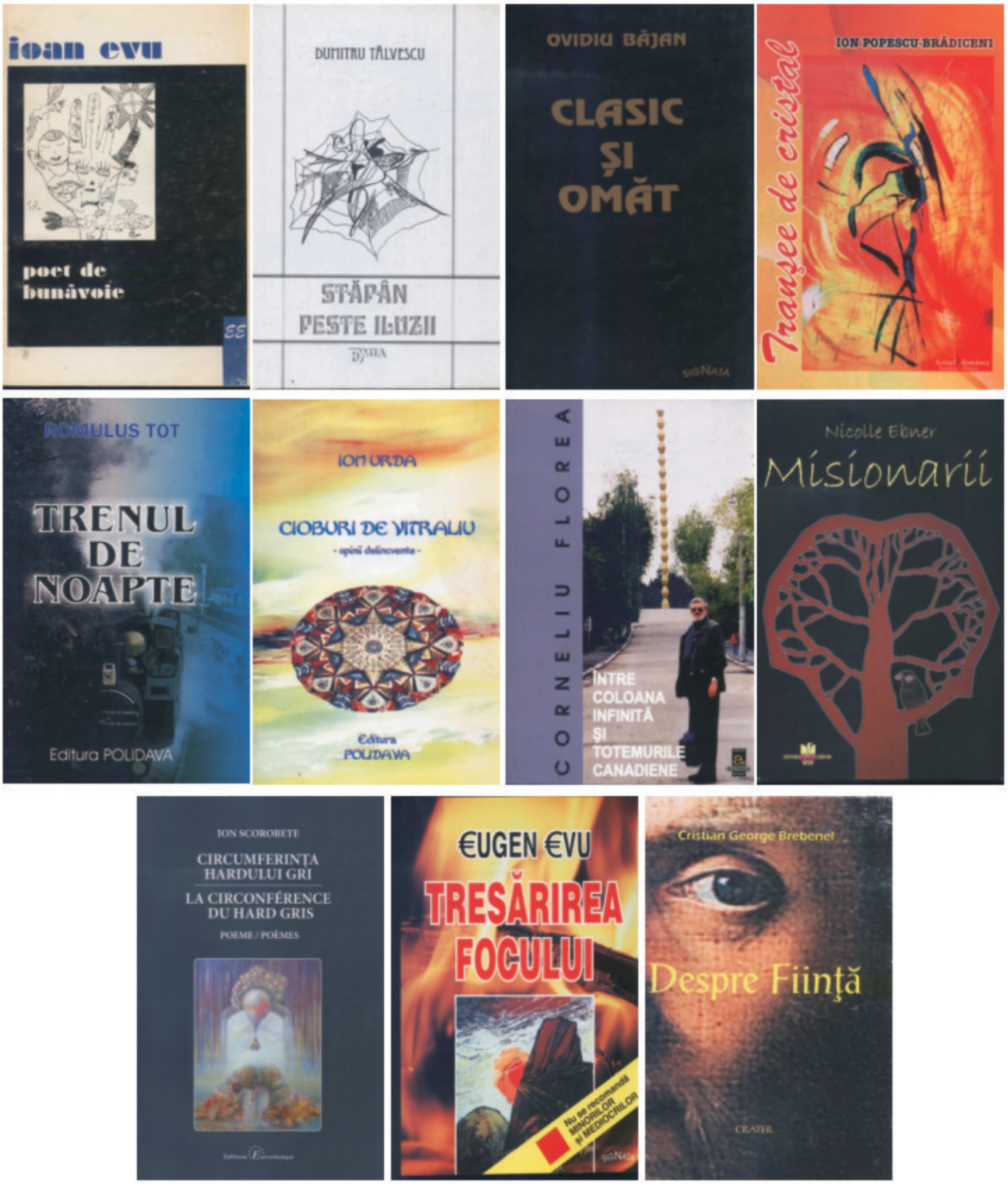

revistă fondată în 1996 de Eugen Evu

Opera Omnia la Uniunea Scriitorilor Filiala Alba- Hunedoara

Restaurantul „ Cetate", vineri 5 Iulie, Premiile de Excelență pentru anul 2012

Amfitrion- decernator: prof. univ. Aurel Pantea, președintele Filialei

1 Dumitru Hurubă (eseuri)

2. Nicolae Crepcia (poezie).

3. Silvia Beldiman- romanul anului

4. Eugen Evu-Premiul de Excelență pentru promovarea poeziei românești în spațiul cultural european.

DIPLOMĂ

Se acordă PREMIUL DE EXCELENȚĂ scriitorului Eugen EVU, pentru promovarea poeziei românești în spațiul cultural european

Președinte, Aurel PANTEA

Alba Iulia, 5 iulie 2013

.... 5.Irimie Străuț, la 80 de ani.

ISSN: 1841 - 4478

Imagini: Ladislau Daradici

DISCOBOLUL

Serie nouă
Anul XVI
Nr. 184-185-186
apr.-mai-iunie
2013